

θην όμως που ήταν εδώ κατ' αὐτὸς οἱ γονεῖς τῆς Ἀγριοτριανταφυλλιάς καὶ δὲν τοὺς εἶδα. διὰ τὸ νὰ τοὺς συγχωρῶ διὰ τὴν λαμπρὴν τῶν κερῶν Φύλλα καὶ λυδὸν ἔστειλα.

Τὴ πρῆξι τὸ καίμενο τὸ ψευδώνυμον. Λαγροστεφῆς [EE]. ἂν αὐτὸ κατεδικάσαις εἰς... γαλήνην. Νὰ πιστεύω τὴν ὑπόθεσιν σου; Δυσκολοῦμαι, διότι καὶ πέρισι μου ἔκαμες τὴν ἰδίαν. Ἄς ἐπιστῶ λοιπὸν εἰς τὰ ἐφετεῖνά θά σ' ἐλκύσουν νὰ μου γράψῃς συχνά καὶ νὰ φαίνεσαι, ἀνεξαρτήτως ὑποσχέσεως. Ἡ ἐπιστολή σου ἔφρασατῆν.

Ὁραίαι ἐπιστολὴς αὐτῆν τὴν ἐβδομάδα μου ἔγραψαν καὶ οἱ ἐξῆς, ἔξοι ἰδιαιτέρως μνησθεῖς: Λαλαργιάς [EE], Δοδὲ τῆς Καρύστου [E], Ἀργυρᾶ Πανσέληνος [EE] Δάσος Φοινίκων [EE] καὶ Πρίγκιψ Τζάμας [EEE] μὲ μίαν συγκρίσιν τοῦ Πόρου Ἄρθρου μὲ τὸ δικό μας Μεσολόγι.

Ἐγκρίνωσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τῶν νέουσι καὶ φίλοις: Ἰδαῖον Δάκτυλον (Π. I. B. αὐτὸ ἦτο τὸ ὠραιότερον ἔστειλα ἔτι ἐξήγησε.) Κεῖν τῆς Μεσογείου (Α. Φ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα) Βασιλευσαν τῶν Μυκητῶν (X. N. K. ἰδοὺ αὐτὸ που προτιμᾷς εἶδα ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου εἰς πραγματικῶς αἰδῆσεναι ἦδη ἐντός σου τὸ πῦρ ἐκείνου τὸ ἱερό, τὸ τῶσον εὐκόλως μεταδίδεσθαι: τὸ πῦρ τῆς Διοπλάσεως) Ἀδραν τῆς Ραφάνης (M. A. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλευθέρον χάρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασιν σου) Ἀίλιον Ἀριστείδην (Α. Β. Χάρην τῶν λυσεων ἔστειλα) Ἀττικὸν Ἡλιον (Γ. Σ. Δ. καὶ [E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) Μέγαρον Κωνσταντῖνον (K. I. K. αὐτὸ ἦτο ἐλευθέρον ἔστειλα) Ἐρμῆν Ἀργεῖφόντην (*** ἔστειλα χάρην τῶν λυσεων) Ἀποικον Κερκυραῖον (Δ. Θ. H. τοῦ ὅποιου εἰς περιπέσει πῶς οὐ πῶς νά τιθεῖται νὰ γίνῃ ἐπιτέλους τακτικὸς συνδρομητῆς μου καὶ το κατ' ἄρθρωσι) Μανροτσούκαλο (Θ. N. Φ.) καὶ Νεολαίαν Χαλκίδος (H. Π.)

Ὁ φίλος μου Παῦλος M. Μέπας παρακαλεῖται νὰ μου στείλῃ ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν, διότι ἐκ τῶν δύο που προτείνει, τὸ πρῶτον εἶνε ἀκατάλληλον, τὸ δεύτερον ἀνῆκει εἰς ἄλλον.

Ἄλλαγαί ψευδώνυμον: Σῆμα τῆς Διαπλάσεως (K. A. M. καὶ [EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου τὸ βλέπετε παραπάνω) καὶ Ἐρμιο πευλι (αὐτὸ ἐξέλεξα)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν: ἡ Ἐσπερία Ἀἴρα μὲ τὸν Μελαγχολικὸν Ἐρμῆτην, Πετρόδοσαν Καρδίαν Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης, Ἀκτινοδόλον Ἀστρον καὶ Πλοῖον τοῦ Δουράθεως — ἡ Ὁρᾶ Ἀκτιε μὲ τὸν Χιακὸν Ἀεμον, Χιακὸν Κρίνον καὶ Ἐσπερίαν Ἀἴραν — ἡ Ἄνδα μὲ τὸν Μελαγχολικὸν Ἐρμῆτην, Χλωιδὸν Τραγουδιστήν, Ἐλληνα Ἀθητην, Κόμητα τῆς Κεραλληνίας καὶ Ἐλληνοπαῖδα — Εἰρήνην ἢ Ἀθηναία μὲ τὴν Λευκὴν Ἀνεμώνην, Μυσοσιτίδα, Φαστῆρα τῆς Ἡπειροῦ, Σεβενάταν τοῦ Σοῦμπερ, Δικέφαλον Ἀετὸν καὶ Ἀηδόνα τῶν Τεμπῶν — ὁ Θαλάσιος Ἀστρος μὲ τὸν Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης, Βροντην τοῦ Διός, Σεντενέμο Ἐλληνοπόυλο καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσακιάδα — ἡ Κυματισσοῦ Σημαίαν μὲ τὸν Μουσηγῆτην Ἀπόλλωνα, Φίλημα τοῦ Κύματος, Μαγαμένον Ράδον, Μσομηροῖνην Ἀκτὴν καὶ Θαλασοῦδ Λουλοῦδι — ὁ Πρίγκιψ Τζάμας μὲ τὴν Χιακὴν Ἡρώδα, Βασιλευσαν τῶν Κυμάτων, Μαγευμένην Ἀκροβαλοσάν, Νεράιδαν τῶν Σπεσιῶν καὶ Κόρην τοῦ Αἰθέρος — ἡ Παπαρόνα τῶν Ἀργῶν μὲ τὸ Σεντενέμο Ἐλληνοπόυλο καὶ Φίλην τῶν Ζῶων — ἡ Ἀνθοῦσα Νεότης μὲ τὴν Ἀδραν τῆς Ἐλευθερίας, Πόρον τῆς Πέρας,

Κυανόλευκον Σημαίαν καὶ Ὁρᾶν Ἀοιδόν — ὁ Δοδὲ τῆς Καρύστου μὲ τὸν Νεκροφύλακα καὶ Νεατικὴν Ἀγαλλίασιν.

Ἡ διαπλάσις ἀσπάζεται τοῦ φίλου τῆς: Παιδὶ τῆς Καρδίας (ἔστειλα) Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν (τοὺς ἐδιοποίησα καὶ θά σου στείλω) Ἐρμῆτην τοῦ Παραδείσου (σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ ὠραῖόν αὐτον δῶρον σου οἱ στίχοι μου ἦσαν πολὺ) Ἀνδρέαν Κ. Δρακόπουλον (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν) Βαρυαλοῦσαν Ὀρσαν (ἐπέκω δει αἱ φίλαι σου θά σε ἀφίσουν κάποιε ἡρῶνην νὰ μου γράψῃς ἢ ἐκτελέστερα) Κλημεντίνην Παπαδημητρίου (αἱ λύσεις γρόφονται εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ χάρτη τῶν λύσεων δὲν ἐδιδάχθησεν τὸ Ὀδηγόν;) Δικέφαλον Ἀετὸν ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν μὲ τὰς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ «Πλουτάρχου» καὶ τὴν μετέφρασιν τοῦ πνεύματος τοῦ Οὐγῶ ἀρκετὰ ἐπιτυχημένη) Εὐμολιπιάδα (φαντάζομαι τὰ παιχιδία σας καὶ τὸν γιοσιπλισμὸν τὰ γράφει σήμερον καὶ ὁ κ. Φαίλων) Τέτην Κ. Σωτηριάδον (εὐχαριστῶ πολὺ) Μαγευτικὸν Δάσος (ἔστειλα) Ἐλένην Παλόχογλου (χάρη τῶν λύσεων ἔστειλα) Ἄλλα διαψευδώνυμον, κατὰ τὸν Ὀδηγόν, πρέπει νὰ στείλῃς [E] K. Γ. Ἰσικον (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν) Τζάμον Ἀνακατωμένον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς γράφεις, [E] εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν τὴν παρατήρησίν σου, κ' ἐμείνε συλλογισμένον... ποῖς ἔξερει!) Κτηνητῆδα Ἀρτεμιν (καλῶς ἤλθεσ ἢ παραγγεῖλια σου ἐκτελέσθη) Οὐδένα (ἢ ἀνωμαλίε «θεραπεύθη»). Νερόβραστον, Ἀνθοῦσαν Νεότητα ([EE] τί χαριτωμένον πόλι τὸ γραμματικὸν σου καὶ τὴν γενναίον τὸ ἐξοπλισμὸν σου! τὸ ἐπιστόλιον τοῦ «διότι μ' ἔκαμε κ' ἐγὲν ἄσπασον») Γαυροῦ τῶν Ποτικῶν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν συναλλαγματικὴν τῶν 365... εὐτυχῶν ἡμερῶν) Φωστοῖρα τῆς Ἡπειροῦ (βραβυῖον ἔστειλα) Νῆσον τῶν Σειρήνων (ἔστειλα) Ὁραίαν Ἀμοζόνα [E], ἔστειλα ἐκ δευτέρου ἔχει καλῶς) Ἀνθηβαν τῆς Καρχηδόσιον ([EE] ἡ ἐπιστολή σου ὠραιστάτη καθὼς καὶ τὸ Παιτικὸν Πνεῦμα δυστυχῶς ἐγὼ δὲν ἔχω βιβλιοδετεῖται, ὥστε εἰμφορεῖ νὰ δώσῃ: τὸν τῶσον σου εἰς κανένα καλὸν βιβλιοδετην νὰ σοῦ τον γρυστοδέσῃ) Ρεμβασιδν (ὁ ὁποῖος δὲν ἤξευρε πῶσον εἶνε ὠραῖα τὰ Μικρὰ Μυστικὰ, καὶ μόλις ἔλαβὲ τὰ πρῶτα, κατενοουσιάθη) Ἰον, κ. λ. κ. λ.

Εἰς δάσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἰανουαρίου δάπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Φεβρουαρίου
Ὁ χῆρος τῶν κυριῶν, εἰς τὸν ὅποιον θά νὰ γράψωσιν ἡ λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμοῦ, πωλεῖται ἐν τῷ Κρατίῳ εἰς εἰς φανίλλου, ὡς ἴσασιν πρὸς τὸν 20 πύλλου καὶ τιμᾶται αὐτὸ 1
66. Λεξιγράφος.
Μὲ τῶν τι τετραπόδον, τὸν Τρῶα ἂν ἐνώσῃ, Ἐνα μέγαλον ποταμὸν εὐρὸν θά φανερώσῃ, ὡς ἴσασιν ἀπὸ τῆς Σέλλας ἢ Παπαδοπούλου
67. Μεταγραμματισμὸς
Σὺ ὁ Αἰγύδιον νῆσο; εἰμαι
Ὅπως ἐγὼ ἂν μάρτυρς,
Ἐνα γρῆμα μου ἂν ἀλλῆξῃ,
Πολλὰ δένδρα θάπαντήσῃς
Ἐστὶν ἡ Νεατὴ ἢ Παπαδοπούλου
68. Ἀναγραμματισμὸς.
Ἄν δὲν μὲ ἦς σὲ χωρὶς,
Καὶ ἂν ἀναγραμματίσῃς
Ἐνα πρῆμα που φορεῖται,
Ἦνεται εἰς τὸ λεπτό,
Ἦνε νὰ μὴν ἀπορήσῃς;
Τόπος ὅπου κατοικεῖται.
Ἐστὶν ἡ Νεατὴ ἢ Παπαδοπούλου
69. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀνεστραμμένον.
1. — Πέρασε ἡ ὥρα πηγαίνομε λοιπὸν;
2. — Ὅταν κρῦνῶν, νίπτομαι γρήγορα-γρήγορα.

3.— Πρόσεχε τὸ κάθισμα νὰ μὴ πίσει!
4.— Κακὸν ἄλεθριον ἢ μωρία.
Ἐστὶν ἡ Νεατὴ ἢ Παπαδοπούλου
70. Ρόμβος.
Π
***P
***S

Ἐστὶν ἡ Νεατὴ ἢ Παπαδοπούλου
71-72. Λογοπαίγνια.
1.— Ποῖον βιβλίον δὲν εἶνε ὀρθόδοξον;
2.— Ἄ, εἶνε δένδρον τὸ πρῶτον, ποῖοι οἱ καρποὶ του;
Ἐστὶν ἡ Νεατὴ ἢ Παπαδοπούλου
73-77. Μαγικὴ Συλλαβή.
Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων τῶν κατωθὶ λέξεων διὰ μίαν συλλαβῆς, πάντες τῆς αὐτῆς, σχηματίζονται ἄλλας τόσας λέξεις, πάσαις ὀνόματα φυτῶν:
Κιθάρα, μαλακός, περαμῖς, Ἀθηναί, ράδαμος.
Ἐστὶν ἡ Νεατὴ ἢ Παπαδοπούλου
78. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.
Αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ αὐτὸ βασιλεῖον τῶν Ἀσσυρίων:
1, Μέγας Ρωμαῖος. 2, Ἀρχαία βασιλοπαιε. 3, Θεά, 4, Μουσικὸν ὄργανον. 5, Κένταυρος.
Ἐστὶν ἡ Νεατὴ ἢ Παπαδοπούλου
79. Ἐλληνοπόυλον.
εἶς αἰ-εου-η-ια
Ἐστὶν ἡ Νεατὴ ἢ Παπαδοπούλου
80. Γρίφος
δι θε
δι γων δι θε εδ θε
δι θε
Ἐστὶν ἡ Νεατὴ ἢ Παπαδοπούλου
ΔΥΣΕΙΣ
τῶν Ἑλληνοποικῶν Ἀσσυρίων τοῦ φελλοῦ 49
539. Ἀστίατι (ἔσιν, ἄναξ) — 540. Διὸν (δύο νῆ.) — 541. Ὀμβρος-ῤῥμβος. — 542. Ἡσιωπή.
Π 543. ΣΟΦΟΝΙΑΣ (ῥ-φίς, ῥόνος ὠν. Ναῖς, Ἰωνία, Ἀναίς.) — 545. ΠΑΜΟΣΟΣ Πᾶν μέτρον ἀριστον (Ἡ ἀ-ἀγνώτως ἀρχεται κατῶθεν ἀριστερᾶ, καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐπάνω πλάγιον πάντοτε ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.) — 546-547. 1, Ὅτι ὁ μὲν πρῆξις εἶνε διπλωμάτης, ὁ δὲ Κύκλωφ μονομάτης. 2, Ὅτι καὶ ὁ Ἀσθενικός εἰμφορεῖ νὰ εἶνε ἄκαιμος, ὅπως ὁ Ζεφυρος (ἄνεμος.) — 548. Ὁ ἔχω φίλου, ἀληθῆς πρὸς βράον συνοῖζει — ἀκλόνητον, πῶς συμφορᾶ καμινὴ δὲν τον τρομάζει — 549. Ὁ Πάρις ἦτο Τρῶς (Ῥπα-ρ' εἰς τ-τὸ τρῶς.)
ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λέξις λέπει 10, διὰ τὸ εὐρὸν ἀνδορομῆς μας λέπει 5 μόνον. Ἐλαχιστος ἦτος 10 κί-ε-ε, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀδελφῶται τῶν 10 πληροῦσασιν ἂν νὰ ἴσασιν 10 λέξεις.]
Παρατείνω τὴν προῖσι καὶ τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν ἄχρι 28 Φεβρουαρίου, — Ἀργυρᾶ Πανσέληνος. (E 11)
ΤΟ ΣΗΜΑ
ΤΩΝ ΕΥΝΑΦΟΜΗΤΩΝ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
Καρφίς ἐξ ἀοργίου ἐπιχειροσμένην, μὲ κομμημάτα μαῦρα, κομψοτάτη.
Τιμᾶται ὁρ. 3.— Ταχυδρομικῶς ὁρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

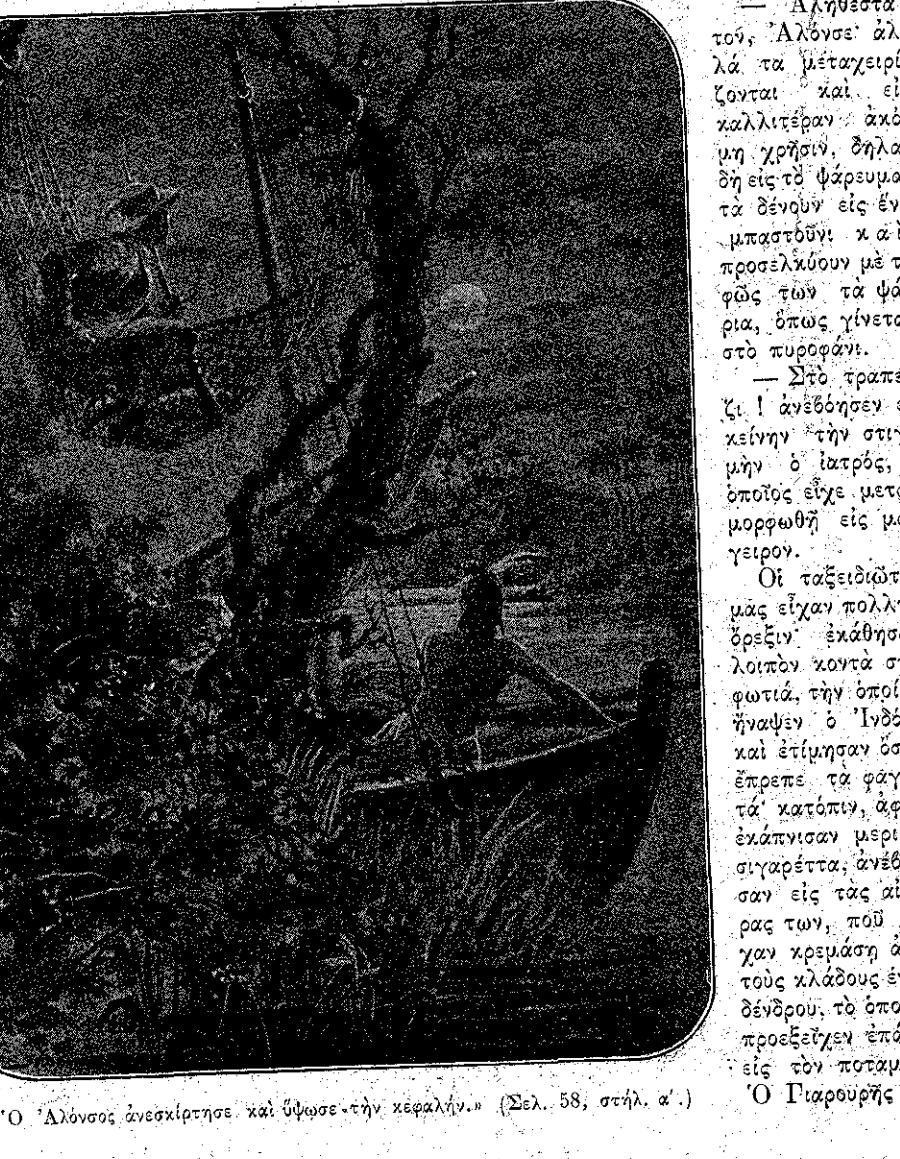
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθῆς παράσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΔΙΑ:
Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30]
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20]
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐβροῖδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαθρακεῖον
Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 8
Εὐν Ἀθήναις, 22 Ἰανουαρίου 1905
Εὐν Ἀθήναις, 22 Ἰανουαρίου 1905
Εὐν Ἀθήναις, 22 Ἰανουαρίου 1905

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)
Φοβερά συναυλία ἠκολούθησεν ἐκείνη τὰ πρῶτα σφύριγμα καὶ κοᾶσματα. Ἡκούοντο βρυχηθμοί, κατόπιν τριγυροῖ, πῶς ἐνόμιζες ὅτι ἐβγαίναν ἀπὸ χιλιάδας τροχάλιων περιστροφόμενων, κατόπιν γαυγίσματα, πῶς ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐβγαίναν ἀπὸ συμμορίας λυσσασμένων σκύλων, ἀλλόκοτα γαργαρίσματα, ὡς νὰ ἔκαμναν γαργάρες ἐκατοντάδες ἀνθρώπων διὰ νὰ τοὺς περάσῃ ὁ πονόλαιμος, κατόπιν δὲ ἕνα ἤχηρότατον σφυροκόπημα, ὡς νὰ ἐκαλαφάτιζαν δέκα χιλιάδες καλαφάτες τὰ μαδέρια ὀλοκλήρου στόλου...
— Τί ζῶα εἶνε αὐτὰ που κάμνουν τόσην φασαρίαν; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόσος.
— Οἱ φρῆνοι, οἱ βάτραχοι καὶ τὰ βατραχάκια, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Εἶνε ἐκατομμύρια βατραχοσιδῆ, κρυμμένα στὰ τέλματα ἢ ἐπάνω στὰ δένδρα, καὶ κάμνουν τὴν σερενάτα τῶν στήν σαλήνην.
— Ὡ! νὰ τα πάρῃ ἡ ὀργή!... Ποτέ μου δὲν ἤκουσα τέτοια κοσμογαλασία.
— Καλὴ βραδυὰ ἀπόψε γιὰ τὰ φεῖδια, εἶπεν ὁ ἰατρός.
— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόσος.
— Ἐννοῶ ὅτι τὰ ἐρπετὰ θά τὴν γεμίσουν καλὰ τὴν παραδομένην των. Καταβροχθίζου ἐκατομμύρια τέτοιους βαρτάχους, κ' ἔχουν, λέει, τόσην ἐπιτηδεύτητα ὥστε τοὺς ἐλκύουν καὶ μπαίνουν μόνον των στὰ στόματά των.
— Μά... ὦ!... γιὰ δῆτε, γιὰ δῆτε! Τί εἶνε αὐτὲς αἱ σπιθῆς πῶς κυματίζου ἐκεί

κάτω! ἀνεβόησεν ἐκπληκτικὸς ὁ Ἀλόσος. — Σπιθῆς! εἶπε γελῶν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἐχεις λάθος, ἐξάδελφέ μου εἶνε τὰ λαμπρὰ καὶ κοῦκοῦχος, ἢ ἂν σ' ἀρέσει καλλιτέρα, αἱ φωτειναὶ μυταί. — Ἐντομα φωσφορίζοντα; — Ναι! καὶ ἐκπέμπουν, ἀπὸ τοὺς τελευταίους δακτυλοῦς τῆς γαστροῦ, εἰνὲ ἀλήθεια; — Μοῦ ἔχουν εἰπῆ, Ραφαήλ, ὅτι οἱ Ἰνδοὶ τὰ μεταχειρίζονται ὡς στολιδία εἰνὲ ἀλήθεια; — Ἀληθέστατον, Ἀλόσος! ἀλλὰ τὰ μεταχειρίζονται καὶ εἰς καλλιτέραν ἀκόμη χρῆσιν, δηλαδὴ εἰς τὸ φάρμακον τὰ δένουσι εἰς ἐναμπαστόν; καὶ προσελκύουσι μὲ τὸ φῶς τῶν τὰ φάρια, ὅπως γίνεται στὸ πυροφάνι. — Στὸ τραπέζι! ἀνεβόησεν ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος εἶνε μεταμορφωθῆ εἰς μάγειρον. Οἱ ταξιδιωταί μας εἶχαν πολλὴν ὄρεξιν ἐκάθησαν λοιπὸν κοντὰ στὴ φωτιά, τὴν ὅποιαν ἦναψεν ὁ Ἰνδός, καὶ ἐτίμησαν ὅσον ἐπρεπε τὰ φαγητά κατόπιν, ἀφοῦ ἐκάπνισαν μερικὰ σιγαρέττα, ἀνεβόησαν εἰς τὰς αἰώρας των, πῶς εἶχαν κρεμάσῃ ἀπὸ τοὺς κλάδους ἐνὸς δένδρου, τὸ ὅποιον προσεβέβη ἐπάνω εἰς τὸν ποταμὸν. Ὁ Γιαβρῶνης ὁ

Ὁ Ἀλόσος ἀνεσκήρτησε καὶ ὤψωσε τὴν κεφαλὴν. (Σελ. 58, στήλ. α')

μὴς ἐπρότμησε γὰρ πλαγίᾳ μέσα εἰς τὴν λέμβον διὰ τὸ ἐπιτηρῆναι τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

— Ποῖος ἔχει τὴν πρώτην βάρδιαν ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Σὺ, ὁ Γιαρουργὸς τὴν δευτέραν, ἐγὼ τὴν τρίτην, καὶ ὁ Βελάσκος τὴν τετάρτην, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Τότε κλείστε τὰ μάτια σας, εἶπεν ὁ νέος, γαμίζων τὸ τουφέκι του. Ἄς ἐλπίσωμιν ὅτι κανὲν ἀπρόοπτον δὲν θά μας ἐνοχλήσῃ.

— Καλὴ βάρδια, ἀπήντησαν οἱ σύντροφοί του, καὶ ἐπέσαν αὐτὸν κοιμηθῆναι.

Ὁ Ἀλόνσος ἤναψεν ἄλλο ἕνα σιγαρέττον, ἐκάθησεν ὅσον ἠδυνήθη ἀναπαυτικώτερα μέσα στὴν αἰώραν του, ἐβάλε κοντὰ τὸ τουφέκι του, ἤνοιξε καλὰ τὰ μάτια του καὶ ἐτέντωσε τὰ αὐτιά του...

Ἡ σελήνη εἶχεν ἀνατελεῖ ὀπίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα δάση, ἀλλὰ τὴν ἐσκίαζε τὸ σύννεφον, τὸ ὅποιον ἀνέβαινεν ἐπάνω εἰς τὸν Ὀρεινόκον. Δι' αὐτὸ ἔχυνε φῶς τόσον ὥχρον ὥστε δὲν ἐπέτρεπε γὰρ διακρίνει κανεὶς καὶ τὰ μεγάλα ἀκόμη ἀντικείμενα εἰς ἀπόστασιν ὅπως δὴ ποτε μεγάλην. Δι' αὐτὸ ὁ νεανίας, ὁστις δὲν εἶχε λησμονήσῃ τοὺς Ἰνδοὺς, ποῦ ἦσαν ὀπλισμένοι μὲ τουφέκια καὶ εἶχαν ἐξαφανισθῆναι τόσον γρήγορα, ἐκρατοῦσε τὰ μάτια του καρφωμένα πρὸς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, καὶ ἀκριβῶς πρὸ τὸ μέρος ὅπου ὑπελόγιζεν ὅτι εὐρίσκειτο ἡ ἀμμουδιά.

Οἱ μεγάλοι φρυνοὶ καὶ οἱ βάρδαχοι, ἀφοῦ ἔχαιρέτισαν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ νεκτερινοῦ ἀστρου, εἶχαν θέσῃ τέρμα εἰς τὰς συναυλίας των. Μόνον δὲ κάποτε καὶ κάποτε ἤκούετο καὶ μία ὁμοθυμαδὸν σφυριγματῶν ἢ ἐκρηγῆς μουγγρισμάτων, ἀλλὰ κατόπιν ἢ σιωπῇ ἐπανήρχετο ὑπὸ τὰ μεγάλα καὶ σκιερὰ δάση. Ἐξάφιν μία ὄξεια κραυγὴ, ὡς ἡ κραυγὴ τοῦ ραμφιστοῦ, ἀλλὰ πολὺ ἰσχυρότερα, διέκοψε τὴν σιγὴν τῆς νυκτός. Ὁ Ἀλόνσος ἀνεσκήρτησε καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, ῥίπτων εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἐρευνητικὸν βλέμμα.

— Ραμφιστὴς καὶ γὰρ κελὰδῆ αὐτὴν τὴν ὥραν ἐπιθύρισε. Μὰ... ἀρά γε εἶνε πουλι αὐτό ; ... Γιαρουργὸ !

— Ἀφέντη ! ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός, ἐμφανιζόμενος εἰς τὴν κουραστὴν τῆς λέμβου.

— Τὸ ἤκουσας ;

— Τίποτε δὲν ξεφεύγει τοῦ Ἰνδοῦ, καὶ ὅταν κοιμᾶται ἀκόμη.

— Τί εἶνε ; ... ραμφιστὴς ;

— Κανένα πουλι δὲν φωνάζει τόσον διαπεραστικῶς.

— Τί ὑποθέτετε πῶς εἶνε ;

— Σύνθημα.

— Καὶ ποῖος γὰρ τὸ ἔκαμε ;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν γνωρίζω καὶ ἐγὼ.

— Βλέπετε τίποτε στὸν ποταμὸν ;

— Τίποτε.

— Μήπως καὶ ἐβγάλαν αὐτὴν τὴν φωνὴν οἱ χθισνοβραδυνοὶ Ἰνδοὶ ;

— Πολὺ πιθανόν.

— Σφάλα λοιπὸν τὰ μάτια σου, καὶ ἐγὼ ἀγρυπνῶ προσεκτικῶς.

Ὁ Γιαρουργὸς, ἀφοῦ ἐφριψε δευτέρον καὶ ἐρευνητικώτερον βλέμμα εἰς τὸν ποταμὸν, ἐπλάγιασε πάλιν μέσα στὴν βάρδιαν.

Ὁ Ἀλόνσος ἔμεινε μερικά λεπτὰ τῆς ὥρας μὲ τετωμένα τ' αὐτιά του, ἐλπίζων ν' ἀκούσῃ καὶ ἄλλο σύνθημα, ἀλλὰ τίποτε πλέον δὲν ἤκουσε. Κατὰ τὰς δέκα ὅμως, τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ σύννεφον ἐσκίαζε τὸ φεγγάρι, ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε, πρὸς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, μίαν μαύρην γραμμὴν, ποῦ ἔσχιζε τὸ ρεῦμα καὶ διηρυνότο πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ Καπαναπάρου. Δὲν ἠμώρσεσεν ὅμως καλλιτέρα γὰρ τὸ ἐξακριβῶσαι, διότι, ὅταν τὸ σύννεφο ἐπέρασε καὶ ἐκάθη, ἡ δὲ σελήνη ἐφωταγώγησε πάλιν τὸν ποταμὸν, ἡ σκοτεινὴ ἐκείνη γραμμὴ δὲν ἐφαίνετο πλέον.

— Ἴσως ἦτο κανένας καϊμάνος, ἐπιθύρισε, καὶ δὲν τὴν ἐσυλλογίσθη πλέον.

Ὅσην ὥραν ἐφύλαξαν βάρδιαν οἱ σύντροφοί του, μὲ τὴν σειράν του ἐκάστος, κανὲν ἀξιοσημειωτὸν ἐπεισάδιον δὲν ἐτάραξε τὴν ἡρεμίαν τῆς νυκτός.

Κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωί, ἐπειδὴ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ φυσᾷ δροσερὸν ἀεράκι ἀπὸ τὰ βόρεια μέρη, ἔλυσαν τὰ πανιά καὶ ἐξηκολούθησαν τὸ ταξίδι. Ἐλογάριαζαν γὰρ κάμουν τὸν δευτέρον σταθμὸν των εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Μανιπαῦρε, δεξιῶν παραποτάμου τοῦ Ὀρεινόκου.

Τὰ πτηνὰ καὶ οἱ πῆθηκαί, πολυάριθμοι πάντοτε καὶ αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνα, εἶχαν ἐξαναρχίσῃ τὰς συναυλίας των, ὑποκαταστήσαντες τὰς τῶν ἀλλοκότους καὶ παράφωνους συναυλίας τῶν βατράχων καὶ τῶν φρυνῶν.

Εἰς τὰς ὄχθας ἐφαίνοντο ποῦ ἐπιτοῦσαν κοπάδια τὰ ὄρα, ἦτοι μεγάλοι κόκκινοι παπαγάλοι, οἱ ὅποιοι ὀνομάζονται ἔτσι, διότι διαρκῶς φωνάζουν ἀρὰ ἀρὰ συμμοριαί ἀρακαρί, μικροὶ ραμφιστῆται ὡς τὰ κοτσύφια, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μὲ ῥαφῆος δυσαναλόγως παμμέγιστον σιγήν τικο-τίκο, εἶδος στρουθίων τὰ ὅποια συναρροῦνται ἀπειράριθμα μαζί, ἐνῶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ ἀρμένιζαν, σοβαρώτατα κουρνιασμένα ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη τῶν πετῶν τῶν βασιλικῶν βικτωριῶν, τὰ πιασσοῦ, πουλιά μὲ μακροτάτα κνήμας, τὰ ὅποια προφέρονται μὲ ψάγια.

Ἐξῶκα ἐπίσης ἦσαν τὰ δένδρα τὰ ὅποια, χωρὶς διακοπὴν ἐμφανίζοντο ἀλλήλοδιαδόχως εἰς τὰς ὄχθας τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, προκαλοῦντα κραυγὰς θαυμασμοῦ ἐκ μέρους τοῦ νέου Ἀλόνσου, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδῆ χλωρίδα μὲ τόσην ποικιλίαν καὶ μεγαλοπρέ-

πειαν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν Φλωρίδα, ἢ ὅποια μόνον εἰς πεῦκα ἔχει πλοῦτον.

Κατόπιν παρουσιάζοντο δάση ἀπὸ μυρίτας, οἱ ὅποιοι εἶνε τεράστιοι φοινίκες μὲ ριπιδειδῆ φύλλα, χωρισμένα εἰς ταινίας, ἀλλὰ τῶσον μεγάλη ὥστε ἕνας ἄνδρας θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ σηκώσῃ παρὰ πᾶν ἀπὸ ἕνα, καὶ φορτωμένα μὲ καρπούς, ποῦ ἦσαν κρεμασμένοι εἰς ταμπῆα πολλοὶ μαζί, λόγγοι ἀπὸ μπουσσῶ, ἄλλο εἶδος φοινίκων καὶ αὐτῶν, ἀλλὰ μὲ φύλλα ἀκαμπτα, ὀδοντωτὰ εἰς τὰς κόφεις των ὡς πριόνια, πυκνότατα, εὐθύτατα καὶ μακρὰ δέκα ἕως ἑνδεκά μέτρα ἀπὸ φοινίκας τοῦκομου, ἀπὸ τὰς ἵνας τῶν ὁποίων οἱ Ἰνδοὶ ἐξάγουσιν εἶδος στερεωτάτης καννάβως, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται διὰ νὰ κατασκευάζουν τὰς αἰώρας των ἀπὸ φοινίκας παπούργα ἢ ροδακινοφοινίκας, οἱ ὅποιοι λέγονται ἔτσι, διότι παράγουν κομφουὺς πλοκάμους ὀπωρικῶν, ποῦ ὁμοιάζουν μὲ τὰ ροδάκινα καὶ ἐνε γλυκύτατοι ὅταν βράζονται στὸ νερὸ μὲ ὀλίγην ζάχαριν ἀπὸ βακαβά, οἰνοφόρους φοινίκας, ἀπὸ τὸν κορμὸν τῶν ὁποίων ἐξάγεται, ὅταν του κάμουν μίαν ἐντομήν, ἐν εἶδος οἴνου πολὺ δυνατοῦ καὶ μεθυστικοῦ.

Ἄλλα καὶ ἐπάνω στὸν ποταμὸν τὰ ὑδροχαρῆ φυτὰ δὲν ἔλειπαν ἦσαν ἀνίγκα (καρά) μὲ φύλλα μεγάλα ἔχοντα σχῆμα καρδίας, βαλμένα εἰς τὸ ἄκρον μίσχων, ποῦ ἐξεῖχαν ὑπεράνω τοῦ ρεῦματος ἦσαν καὶ μυρίται, φύλλα περισσότερον σερμὰ καὶ ταπεινά, τὰ ὅποια διατηροῦνται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὕδατων.

Οἱ ταξιδιωτὰι ἐταξείδευαν τρεῖς ἡδὴ ὥρας, μὲ ταχύτητα πέντε ἕως ἑξ κόμβων, διότι τὸ ρεῦμα τοῦ Ὀρεινόκου ἦτο καὶ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀσθενές, ἕνεκα τῆς μικροτάτης κλίσεως τῆς κοίτης του. Αἶφνης ὁ ἰατρὸς, ὁ ὁποῖος ἐστῆκετο εἰς τὴν πρῶραν, ἐδεῖξε μὲ τὸ δάκτυλον μίαν κατοικίαν, κειμένην πλησίον τῆς συμβολῆς ἐνὸς μικροῦ παραποτάμου τῆς δεξιᾶς ὄχθης.

Ἦτο ἐν εἶδος παράγκας ἀνοικτῆς ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, μὲ τὴν στέγην καὶ τοὺς τοίχους σκεπασμένους ἀπὸ κοιροῦα, εἶδος φύλλων φοινίκων, τὰ ὅποια μεταχειρίζονται οἱ Ἰνδοὶ εἰς τὰς οἰκοδομὰς των, καὶ ἦτο τοποθετημένη ἐπὶ πασσάλων διὰ νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τὰς περιδικὰς πλημμύρας τοῦ ποταμοῦ.

Δεμένη εἰς τοὺς πασσάλους, μίαν μονοτύρια, δηλαδή ἐν μικρὸν ἰνδικὸν μονόφυλον, σκαμμένον μὲ τὴν φωτιάν ἀπὸ τοῦ κορμῶν ἐνὸς δένδρου, ἐταλαντεύετο μὲ τὴν ῥοήν των κυμάτων τοῦ ρεῦματος.

— Νὰ εἶνε ἀρά γε κατοικημένη αὐτὴ ἡ καλύθη ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Κανένα δὲν βλέπω, — εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Κατοικοῦν Ἰνδοὶ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη ;

— Οἱ Ὀττομᾶκοι.

— Καὶ εἶνε ἐπιφοβοὶ ;

— Ὅχι, ἀλλὰ δὲν ἀγαποῦν τὴν συντροφιά των λευκῶν.

— Πᾶμε γὰρ ἐπισκεθούμε αὐτὴ τὴν παράγκαν, — εἶπεν ὁ ἰατρὸς. Ὁ ἕμενα πολὺ εὐχριστῆμένος, ἀν εὕρισκα τὸν ἰδιοκτήτην τῆς.

— Νὰ τὸν ἐρωτήσῃς... τί πράγμα ; — ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ἄν εἶδε νὰ περνοῦν Ἰνδοὶ ὀπλισμένοι μὲ τουφέκια.

— Καλὴ ἰδέα αὐτὴ. Βάλε πλώρη κατὰ τὸ ποταμάκι, Γιαρουργὸ !

Ἡ λέμβος ἐπῆρε τὴν βόλταν καὶ μετ' ὀλίγου εὐρίσκειτο διπλὰ στὸ μονόφυλον. Ὁ Ἀλόνσος καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπίσθησαν ἀπὸ τοὺς πασσάλους, καὶ μετ' ὀλίγου ἐσκάλωσαν ἐπάνω εἰς τὸ σανδένιον πάτωμα τῆς καλύθης.

Ἐν βλέμμα ἤρκεσε διὰ νὰ πεισθῶσιν ὅτι ἦτο ἔρημος ἐκείνη ἡ πενιχρὰ κατοικία. Κάποιος ὅμως, φαίνεται, ἦτο κάτοικός τῆς, διότι ὑπῆρχε κρεμασμένη ἀπὸ δύο πασσάλους, μία αἰώρα ἀπὸ ἵνας τοῦκομου τεχνικὰ πλεγμένας, καὶ μερικά κοῦβια, δηλαδή ν.ροκόλοκύνθαι, χωρισμένα εἰς τὴν μέσην καὶ καλὰ στεγνωμένα, ὡς αὐτὰς ποῦ μεταχειρίζονται οἱ Ἰνδοὶ ὡς δοχεῖα.

Ὁ Ἀλόνσος ὅμως, ὁ ὁποῖος παντοῦ ἐννοοῦσε νὰ ψάχῃ, ἀνεκάλυψε κάτω ἀπὸ ἕνα παχὺ στρώμα φύλλων δύο πυραμίδας ἀπὸ κατὶ φαινοκίτρινους μικρὰς σφαιρας, ποῦ ἦσαν κάπως μεγαλειτέραι ἀπὸ αὐτὰ χήνας καὶ ἐφαίνοντο κωμωμένα ἀπὸ ἐν εἶδος λιπαρᾶς ἀργίλου.

— Εἰς τί χρησιμοῦνται αὐτὰ αἱ σφαῖραι ; — ἠρώτησε κατὰ πλῆκτος.

— Αὐτὰ αἱ σφαῖραι δεικνύουν ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης αὐτῆς ἐδῶ τῆς καλύθης εἶνε Ὀττομᾶκος, εἶπεν ὁ ἰατρὸς.

— Μὰ... τί πράγμα εἶνε ;

— Πόγια.

— Οὔτε τώρα ἐκατάλαβα τίποτε, γιὰτρέ.

— Μάθε λοιπὸν ὅτι αὐτὰ αἱ σφαῖραι ἀποτελοῦν τὴν τροφήν των Ὀττομᾶκων Ἰνδῶν, ὅταν λείπη τὸ κυνήγι. Τὰς τρώγουν, φίλτατέ μου, καὶ μὲ τί ὄρεξι !

— Μὰ... δὲν εἶνε ἀπὸ χῶμα ;

— Ναι! ἀπὸ ἀργίλον, ἀλλὰ λιπαρὰν καὶ ἐλαιώδη ἀργίλον, ἢ ὅποια περιέχει ὀλίγον ὀξειδιον τοῦ σιδήρου. Ἐνας φίλος μου, ὁ ὁποῖος τὴν ἀνέλευσεν, εὐρήκην δὲ ἀποτελεῖται ἀπὸ πυρίτην λίθον καὶ στυπτηρίαν μὲ ἐν τρίτον ἀσβέστου.

— Καὶ λέγετε ὅτι οἱ Ὀττομᾶκοὶ τὸ τρώγουν αὐτὸ τὸ χῶμα ;

(Ἐπειτα συνέχισεν) Ν. ΗΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δοκ Σ. Ε. Μπουκάμ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἄγαπῆτοί μου.

ΚΑΡΙΖΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΜΙΚΡΑΣ ἢ ΗΛΙΚΙΑΣ, ΤΑ ὅποια ἀπὸ ὀλίγη τὴν «Διάπλασιν», δὲν διαβάθρουν παρά τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα. Αὐτὸ μόνον ἐννοοῦν καὶ εἰς αὐτὸ εὐρίσκουσι τὸν ἄλλον λόγον.

Τέτοια παιδιὰ, ὅσον καὶ ἂν εἶνε σπάνια, ὑπάρχουν. Ἡλίθια πάντοτε δὲν εἶνε καθεὶ ἄλλο. Καὶ κρίσιν εἰμπορεῖ νὰ ἔχουσι, καὶ νοσηρότητά, καὶ ἀντιληψιν, καὶ εἰς τὰ μαθήματά των νὰ προοδεύουν, καὶ καθὲ πρᾶγμα σοβαρὸν καὶ ὠραῖον νὰ το ἐννοοῦν. Τοὺς ξεφεύγει μόνον ἡ εὐφροσύνη, ἢ εὐφυλολογία, ἐκεῖνο ποῦ λέγομεν πνεῦμα. Ἀπὸ πνεῦμα δὲν καταλαβαίνου γρῦ. Εἰμποροῦν νὰκούσουν τὸ ἀστειότερον, τὸ ἐξυπνότερον ἀνέκδοτον, καὶ νὰ το εὐρουσι κουταμάραν χωρὶς νόημα, καὶ ὄχι μόνον νὰ μὴ γελάσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ θυμώσουν πῶς γελοῦν μὲ «τέτοις ἀνοστιῆς» οἱ ἄλλοι.

Μίαν ἡμέραν, διηγούντο εἰς κύκλον παιδικόν, τὸ γνωστὸν ἀνέκδοτον τοῦ Κουφιοκεφαλᾶκη : Ἐταξείδευε μὲ τὸν σιδηρόδρομον. Εἰς τὸ βαγόνι του ἦσαν ἐν ὄλῳ ἑπτὰ ἄνθρωποι, μὲ τὸν ἑαυτὸν του, τέσσαρες ἀπ' ἐδῶ, καὶ τρεῖς ἀπέναντι. Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης, μεταξὺ τῶν τεσσάρων καθήμενος, ἐστεινοχωρεῖτο. «Ἐκεῖ ἔχει θέσις ἐσυλλογίσθη, ἐνῶ ἔβλεπε τοὺς τρεῖς ἀντικρινούς νὰ κᾶθηται ἀνέτως. Καὶ ἀμέσως σηκόνεται καὶ μετατίθεται ἀπέναντι.

«Ὅλοι γελοῦν — ἐκτὸς τοῦ Νίκου, ὁ ὁποῖος τοὺς κυτᾶζει μὲ ἀπορίαν.

— Γιατί δὲν γελάς ; τὸν ἐρωτοῦν.

— Δὲν μὲν λέτε γιὰτί γελάτε σεις ; ἀντιερωτᾷ.

Τοῦ ἐξηγοῦν τότε ὅτι ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης ἔκαμε μίαν κωμικὴν ἀνέκδοτον, διότι μετατιθέσθαι μεταξὺ τῶν τριῶν τοὺς ἔκαμε τέσσαρας, καὶ ἐπομένως ἦρε πάλιν τὴν ἰδίαν στενοχωρίαν.

— Μὰ τὸ ἐννοῶ ! ἐφώναξεν ὁ Νίκος. Ἐκαμὲ μὰ κουταμάρα. Ἄλλα γιὰτί νὰ γελάσω ; δὲν βλέπω τὸν λόγον !

— Ἐ! εἶσαι βλάκας ! τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι.

Βλάκας ; διόλου ! Μόνον μίαν λεπτότητα τοῦ διέφυγε. Καὶ ἡ λεπτότης αὐτῆς ἦτο ὁ λανθασμένος ὑπολογισμὸς τοῦ Κουφιοκεφαλᾶκη, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶχεν ὄλην τὴν ἐπίφρασιν τοῦ ὄρθου. «Ἐδῶ εἶνε τέσσαρες — ἐκεῖ εἶνε τρεῖς. Φυσικὰ λοιπὸν ἐκεῖ ὑπάρχει περισσοτέρα εὐρυχωρία. Ἄς καθήσω ἐκεῖ.» Αὐτὸ, ἐκ πρώτης ὄψεως, δὲν φαίνεται λογικώτατον, φρονιμώτατον ; Ἄλλα ποῦ εἶνε τὸ ἀστειὸν λάθος ; Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης, ἀντὶ νὰ συλλογίσθῃ ἐδῶ εἶμεθα τέσσαρες, ἐσυλλογίσθη ἐδῶ εἶνε τέσσαρες. Δηλαδή ἐξήρσε τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὸν λογαριασμὸν, ἐνῶ καὶ αὐτὸς ἦτο μέσα. Καὶ τὴν ἔπαθε. Καὶ τὸ πάθημά του εἶνε ἀστειόν, ἀκριβῶς διότι τὸν ὠδήγησεν εἰς αὐτὸ μίαν ἄσθεν λογικὴν. Καὶ τὸ ἀνέκδοτον δι' αὐτὸ εἶνε πνευματώδες. Ἐχει ὅμως ἕνα πνεῦμα, ποῦ δὲν εἰμπορεῖ βέβαια νὰ τὸ συλλάβῃ καθείς. Ὁ Νίκος, καὶ οἱ ὁμοίως ἀντιλαμβάνόμενοι, συλλογίζονται ὅτι ἕνα λάθος εἰς ἕνα λογαριασμὸν δὲν εἶνε πρᾶγμα ποῦ νὰ μας κάμῃ νὰ γελάσωμεν. Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης ποῦ ἔλαμεν αὐτὸ τὸ λάθος, τοῦ φαίνεται ἀπλῶς ὡς νὰ εἶπε 7 καὶ 5, 13. Μὰ γελᾷ κανεὶς ποτὲ διὰ τέτοια ; Ἐκτὸς ἂν εἶνε χάλας ἐκ γεγενηῆς !

Ὁ Νίκος λοιπὸν δὲν γελά μὲ τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα», — χωρὶς νὰ εἶνε ἡλίθιος. Ὑπάρχουν ὅμως ἄλλοι ποῦ δὲν γελοῦν... δι' ἄλλον λόγον.

Κάποτε, εἰς παιδικὸν κύκλον, εθαύμαζαν τὴν βλακίαν ἐνὸς μικροῦ, ὁ ὁποῖος ἐρωτήθη εἰς «ποῖον εἶχον πατέρα οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδάου», ἀπήντησε σοβαρώτατα ὅτι δὲν ἐνθυμῆται...

«Ὅλοι ἐγέλασαν, — ἐκτὸς τοῦ Πέτρου. Καὶ ὅταν τὸν ἠρώτησαν διὰτί δὲν γελά, εἶπε :

— Μπα ! καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μὴ θυμᾶται τὸ παιδί ; Μήπως εἶνε κανεὶς ὑποχρεωμένος νὰ θυμᾶται ἀπέξω ὄλη τὴν Ἱστορίαν ;

Δὲν ἐκατάλαβεν ὁ καίμενος ὁ Πέτρος...

— Μὰ δὲν μου λές, τοῦ λέγει τότε ἕνας φίλος του, ἂν σ' ἐρωτήσῃ κανεὶς : «ὁ Γιαγῆκος καὶ ὁ Ἀνδρέας, τὰ παιδιὰ τοῦ Νομάρχη ποῖον ἔχουν πατέρα», θὰ πῆς πῶς δὲ θυμᾶσαι ;

— Ἄ ὄχι ! ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος. Αὐτὸ τὸ ξέρω. Θὰ πῶ πῶς ἔχουν πατέρα τὸν Νομάρχη !

— Ἐ ! λοιπὸν, καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδάου ποῖον ἔχουν πατέρα ; ... Τὸ ἴδιο εἶνε !

— Μπα ! ! ἐκπλήσσειται ὁ Πέτρος. Τὸν Νομάρχη εἶχαν καὶ αὐτοὶ ;

Ἐπιλείωσεν. Ὁ Πέτρος εἶνε ἡλίθιος. Δὲν τοῦ ξεφεύγει μόνον τὰ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ ἡ λογικὴ. Αὐτὸς δὲν θὰ γελάσῃ ποτὲ μὲ Παιδικὸν Πνεῦμα. Καὶ δι' ἄλλον λόγον, βλέπετε, πολὺ διαφορετικόν, ἀπὸ ἐκεῖνον διὰ τὸν ὁποῖον δὲν γελά ὁ Νίκος...

Ο Νίκος και αντίληφιν έχει, και κρίσιν, και νοημοσύνη, και εις τὰ μαθήματά του προοδεύει. Ο Πέτρος απειναντίας εἶνε μυαλό κοιμισμένο, καθώς λέγουν, και ὑπάρχει φόβος ὅτι δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ ποτέ. Τίποτε δὲν θὰ ἐνόησῃ ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του, και τίποτε γενναῖον δὲν θὰ κάμῃ. Τὸ πολὺ-πολὺ εἰμπορεῖ νὰ μάθῃ μερικά πράγματα μηχανικῶς, και ἔπειτα, ἀφοῦ τελειώσῃ ὅπως-ὅπως τὰ μαθήματά του, νὰ εὕρῃ καμμίαν ἐργασίαν, μηχανικὴν και αὐτὴν, ποῦ νὰ μὴν απαιτῆ οὔτε ἀντίληφιν, οὔτε εὐφυΐαν, οὔτε πρωτοβουλίαν.

Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς ἐν Παιδικὸν Πνεῦμα εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ και ὡς λυδία λίθος τοῦ νοῦ. Ἀλλὰ χρειάζεται προσοχή. Ὅπως δὲν εἶνε βέβαια μεγαλοφυεῖς ὅλοι, ὅσοι ἐνοοῦν και γελοῦν μετὰ Παιδικὰ Πνεύματα, — οὕτω δὲν εἶνε ἡλίθιοι και ὅλοι, ὅσοι δὲν τα ἐνοοῦν και δὲν γελοῦν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ὁ Μήτσος και ὁ Μανώλης, τὰ δύο ἀρκουδόπουλα, ἔμαθαν και ἔπαιζαν τὴν σβοῦρα. Ὅχι ὁμοῦ, ὅπως παίζουν αὐτὸ τὸ παιγνίδι εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ εἰς τὴν Σμύρνην, ὅπου τὰς τυλίγουν μετὰ σπαγάκι και ὕστερα τὴν δίνουν μίαν καταγῆς και τὰς ἀφήνουν νὰ γυρίζουν μόνες των, ὡς ποῦ νὰ πέσουν κάτω. Ὁ Μήτσος και ὁ Μανώλης ἔμαθαν νὰ τὰς γυρίζουν, ὅπως κάμνουν στὴν Πόλιν και εἰς ἄλλα μέρη, και στὴν Ἀγγλίαν ἀκόμα.

Ἔιχε ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα καμτσιάκι μετὰ σπάγον. Αἱ σβοῦρες των ἦσαν πολιτικὲς φοῦρλες, χωρὶς κεφάλι. Τὰς ἐστρησαν μετὰ τὸ χέρι, και ὕστερα τὰς ἀρχίζαν στὴν καμτσιάκι, και ὅσο τὰς ἔδερναν, τόσο ἐγύρι-

«Ἐπαιζαν τὴν σβοῦρα.»

ζαν αἱ σβοῦρες... Κ' ἐφώναζαν :
— Γεῖά σου, Μήτσο !
— Κτύπα, Μανώλη !
— Ὁ Μήτσος κερδίζει.
— Μά, ὄχι; σοῦ λέγω... ὁ Μανώλης κερδίζει !

— Οὐ, οὐ!... ἔπεσε ἡ σβοῦρα τοῦ Μήτσου.
— Μπράβο σου, Μανώλη... Δός της ! Δός της, νὰ φθάσῃ στὸ σημάδι !
— Ζήτω !... Πάλι βγήκε μπροστὰ ὁ Μήτσος.
— Ἀμ' δέ ! Ὁ Μανώλης κερδίζει !
Ὁ Μανώλης, ὁ Μανώλης ! Ζήτωωω !
Ἐπαιζαν μίαν μέραν τὰ δύο ἐξαδελφά-

«Κ' ἐκτυποῦσε τὸ στεφάνι του...»

κιά, ποῖος νὰ τὴν πρωτοπάγῃ τὴν σβοῦρα του, χωρὶς νὰ πέσῃ κάτω, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τῆς αὐλῆς ἕως τὴν ἄλλην. Καὶ δός του καμτσιάκις, και φωνὴς και γέλια ! Ὅλοι οἱ ἄλλοι μαθηταὶ τοῦ σχολείου τοῦ κυρίου Μαιμουδιάδου ἦσαν μαζεμένοι και τοὺς ἔβλεπαν, κ' ἐφώναζαν, ὅπως τοὺς εἶδατε παραπάνω.

Διότι, πρέπει νὰ ξεῦρετε, ὅτι ὁ σοφὸς κύριος Μαιμουδιάδης Δ. Φ. δὲν τοὺς ἐμάθαινε μόνον τὰ σοβάρη και σπουδαῖα μαθήματα, ποῦ εἶχε κουβαλήσῃ ἀπὸ τὰ μέρη των πολιτισμένων ἀνθρώπων, ἀλλὰ και τὰ παιγνίδια ποῦ παίζανε τὰ μικρὰ ἀγόρια και κορίτσια εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

— Καλὰ εἶνε τὰ μαθήματα, ἔλεγε, μὰ πρέπει νὰ ξεσκάζουν και λιγάκι τὰ παιδιά.

Γι' αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, ὅλοι οἱ δρόμοι και τὰ δρομάκια, κ' αἱ πλατεῖες τοῦ δάσους και τοῦ κάμπου

ἐβοῦζαν ἀπὸ τὴν φασαρία ποῦ ἔκαμναν τὰ ζωάκια μετὰ τὰ παιγνίδια των. Ἔιχε διαλέξῃ τὸ καθένα και τὸ παιγνίδι του, και ἦσαν ὅλα ἐνθουσιασμένα. Τὰ ἀρκουδόπουλα ἔπαιζαν τὴν σβοῦρα περιφρημα, ὅπως εἶπαμε. Ἡ Τηγρίνα μετὰ τὸ σχοινάκι τῆς ἐχοροπηδοῦσε μίαν χαρὰ, και καμμία ἄλλη δὲν μποροῦσε νὰ παραβῆ μαζὶ της.

Ὁ Ἀγριοκαπράκος ἦτανε πρῶτος και καλλίτερος στὴν ἀμάδες. Ἀν ἐρωτᾶτε γιὰ τὸν Λεονταράκη, αὐτὸς ὅλα τὰ παιγνίδια τὰ ἤξερε και τὰ ἔπαιζε καλά.

Ἀλλὰ ἔχασε ὁποῖος δὲν εἶδε, ἐκεῖνες τὴν ἡμέραν, τὸν ἀγάπητό μας, τὸν κατεργαράκο μας, τὸν φιλαράκο μας, τὸν Γιαννάκη τῆς κυρίας Ἐλεφαντίνας, μετὰ τὸ ὠραῖο κασκετάκι του, μετὰ τὸ ὠραῖο ἄσπρο κατεβάστο κολάρου (τῶν δύο δραχμῶν τὸ ἕνα), μετὰ τὰ ἄσπρα λινα μακρὰ πανταλόνια του, ποῦ τὰ εἶχε γυρίσματα στου ἀστραγάλου γιὰ νὰ μὴν τα πατᾶ και μπερδεύεται, — πῶς ἔτρεχε πηδηκτὸς και γελαστός,

μετὰ τὴν προβοσκιδούλα του ψηλά-ψηλά, κ' ἐκτυποῦσε τὸ στεφάνι του, και τὸ στεφάνι ἔτρεχε, και πηλάλα και αὐτὸς νὰ τὸ φθάσῃ, !

Ὅλα τέλος τὰ ζωάκια ἦσαν ξεφτερία στὰ παιγνίδια. Στὰ μαθήματα ὁμοῦ ;

Ἄ ! στὰ μαθήματα ἄλλος λόγος !
(Ἐπεται συνέχεια.)

Ἡ ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΥΚΝΟΣ

Μέσα 'ς τὴν λίμνην τὰ νερά,
Τὰ γάρφαρα και καθαρά,
Ὁ κύκνος καμαρώνει
Μετὰ τὰ λευκά του τὰ φτερά,
Λευκότερ' ἀπὸ χιόνι.

Ἄταραχα και σιγαλά
Σὰν βάρκα πλέει και κυλά
Ἐ τῆς λίμνης τῆ γαλήνης,
Σηκόνει τὸ λαμὸ ψηλά,
Τὰ μάτια μισοκλείνει.

Κι' ἀγάλια-ἀγάλια προχωρεῖ...
Στὴ λίμνη τῆ γυαλιστερῆ
Ἀχὴ-ἢ σιμά του πέφτει,
Και φαίνεται σὰ νὰ θωρῆ
Σὲ φωτερό καθρέφτη.

[Ἀπὸ τὰ «Πρῶτα Βήματα»]

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΕΜΗΣ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

— Ἡ Ἐβελίνα μὰς δίδει τὸ καλὸν παράδειγμα! εἶπεν ἡ μητρὶά της, εὐχαριστημένη διότι ἔβλεπε μίαν τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰς προγονὰς της ἀπρησολογημένην μετὰ τὸ βιβλίον της, ἀν και τοῦτο λιγάκι τὴν ἐξέπληξε, διότι ἡ Ἐβελίνα πάντοτε τῆς εἶχε κάμῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἦτο περισσότερον νοθρὰ και ἐπιπόλαια ἀπὸ ὅλας.

Αἱ ἄλλες ἔσκασαν στὰ γέλια.
— Δὲν ἐγκρίνω αὐτὰ ποῦ διαβάσει ἡ Ἐβελίνα! εἶπεν ἡ Δωροθέα. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ λάβετε κανένα μέτρον...

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἐπλησίασε τὴν φιλαναγνώστριαν και ἔσκυψεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὠμὸν της. Ἡ Ἐβελίνα ἀνεσήκωσε τὰ μάτια της και τὴν εἶδεν.

— Εἶνε πολὺ ὠραῖο βιβλίον! εἶπεν. Ὁ Σιρ Ρηγινάλδος και ἡ Λαίδη Κωνσταντία τῶρα μόνον ἐφυγαν μαζὶ ἀπὸ τὸν πύργον... Δὲν κάνει ν' ἀφίσωμε ἀργότερα τὸ μάθημα ὡς ποῦ νὰ ἰδῶ, ἀν θὰ μονομαχήσουν ὁ σὺζυγος τῆς Λαίδης Κωνσταντίας και ὁ Σιρ Ρηγινάλδος... Ὑποθέτω ὅτι ὁ Σιρ Ρηγινάλδος κάνει τὸ πρόσωπον τοῦ ραδιούργου, ἀλλὰ μ' ἀρέσει εἶνε τόσο εὐμορφὸς και τολμητής!

— Ποῦ το βρήκες αὐτὸ τὸ βιβλίον, Ἐβελίνα; ἠρώτησεν ἡ κυρία Μάρσαλ, καταστενοχωρημένη.

— Τὸ πῆρα ἀπὸ τὴν καμαριέρα μας.
— Δὲν εἶνε βιβλίον κατάλληλον γιὰ σένα, ἀγαπητή μου Ἐβελίνα, εἶπεν ἡ μαμά της, και ἀπαλά-ἀπαλά τῆς το ἐπῆρεν ἀπὸ τὰ χέρια της. Ὅτι τῆς το ἐπιστρέψω, και, ἀφοῦ ἀρέσει ἡ ἀνάγνωσις, θὰ σου πάρω κατὶ εὐμορφῆς ἱστορίτσες...

— Ὅχι, ἀγαπητή μου, ἀπήντησεν ἡ κυρία Μάρσαλ. Καλλίτερα εἶνε νὰ μὴν το τελειώσῃς, ἔλα, κάθησε τῶρα στὴν καρέκλα σου. Νομίζω, — ἐξηκολούθησε, καθήμενῃ και ἡ ἴδια εἰς τὴν κορυφὴν τῆς τραπέζης, — ὅτι καλὸν εἶνε νὰ κάμωμεν ὅτι λέγει τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων σας.

— Σήμερα τὸ πρωῖ, ἔχομεν Ἱστορίαν, Γαλλικὰ και Ἀριθμητικὴν, — εἶπεν ἡ Δωροθέα.

— Ἐπειδὴ εἶνε ἀργά, θὰ παραλείψωμεν τὰ Γαλλικὰ; εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ, και θ' ἀρχίσωμεν μετὰ τὴν Ἱστορίαν.

— Δὲν ξεῦρει Γαλλικὰ καθόλου! ἐκρυφοφίθυρσεν ἡ Ἐλεονώρα εἰς τὴν Ἰσαβέλλα, ἡ ὁποία ἔκαμε πάλιν τὸ κί-

χλισμὰ της, και ἐδέησε ν' ἀνακληθῆ εἰς τὴν τάξιν.

— Θὰ δώσω στὴς μικρότερες νὰ λύσουν προβλήματα τῆς Ἀριθμητικῆς, και μετὰ τὴς μεγάλες θὰ κάμωμεν τὴν ἱστορίαν μας, — ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Μάρσαλ.

— Ὅχι, ἐξήγησεν ἡ Δωροθέα, ἀνοίγους ἐν βιβλίον! ἐμεῖς δὲν κάμνομε συνήθως ἐτσι. Διαβάζομε ἡ καθεμία μετὰ τὴν σειρά τῆς ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς Μάρσαλ. Νά! ἐδῶ εἶμαστέ...

— Σχεδὸν στὴν ἀρχὴ ἀκόμα; ἠρώτησεν ἡ κυρία Μάρσαλ, ἐκπληκτικῶς.

— Μάλιστα... τὸ ἐπεράσαμε δύο φορὰς ὅλο, και τῶρα το ξαναπερνῶμε ἄλλη μίαν φορὰ, διὰ νὰ το μάθωμε τελείως, λέει ἡ μὲς Δάλυ.

— Ὅτι σας κάμω πρῶτα μερικὰς ἐρωτήσεις, εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ.

Ἐκαμε τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ δὲν ἠδύρεν ἱκανοποιητικὰς τὰς ἀπαντήσεις, και ἡ Ἐβελίνα ἐδήλωσεν ὅτι, φυσικὰ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διαβάσῃ κα-

νεῖς και συγχρόνως νὰ προσέχῃ εἰς τὸ μάθημα.

Ἡ Μαρριωρὴ ἐπειράχθη πολὺ μετὰ τὰς ἐρωτήσεις, διότι ἐνόμισεν ὅτι αὐτὸ ἦτο ἐμμεσὸς ἀποδοκιμασία τοῦ συστήματος τῆς μὲς Δάλυ, διότι ἡ δασκάλισσά των δὲν ἔκαμνε ἐρωτήσεις παρὰ μόνον «εἰς τὸ μάθημα ποῦ ἔβαζε και ὄχι ἀνακατωτά».

Καί, ὑπερασιζομένη τρέπον τινὰ σιωπηρῶς τὴν δασκάλισσάν της, δὲν ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις, ἀν και ἐγνώριζε πολλὰς ἀπὸ αὐτάς, χωρὶς νὰ τῆς κόψῃ τὸ μυαλό ὅτι ἐκινδύνευε μετὰ τὴν φαυλομενικὴν ἀμάθειάν της νὰ δώσῃ ἀφορμὴν νὰ κατακριθῆ ἢ μὲς Δάλυ.

Ἡ Δωροθέα ἐκοπίασε περισσότερον διὰ ν' ἀπαντήσῃ καλλίτερα εἰς τὰς ἐρωτήσεις, μὲλονότι δὲν τῆς ἤρσεν ἡ καινοτομία. Τὸ ἴδιον και ἡ Μαρριάννα, ἀν και ἔκαμε λάθη πολὺ κοινὰ. Ἡ Ἐλεονώρα και ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἔκαμαν ἄλλο παρὰ νὰ πνίγουν τὰ γέλια ποῦ ἀνέβαιναν στὸν λαιμὸν των, και ἡ Οὐίνιφρεδ, ἀφοῦ

ἐτελείωσε τὸ φύλλον τῆς καλλιγραφίας, τὸ ὁποῖον τῆς εἶχε βάλῃ ἡ μητέρα της ν' ἀντιγράψῃ, ἐτρέπυσε ἀποκάτω στὸ τραπέζι, διὰ νὰ ἐνδύσῃ τὴν κοιλίαν της.

— Ἐλα κοντὰ μου, Οὐίνιφρεδ, και δεῖξέ μου τί ἔγραψες; εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ, ὅταν ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν κατεγνῆστο ἢ μικρούλα.

— Ὅχι, ἔλεγε, μόνον ἐκτύπησε και εἶδε τὸ μουτζουρωμένο κατεβατό δὲν ἠμποροῦσε νὰ το γράψῃ καθαρότερα και καλλίτερα;

— Μά... μποροῦσα, θαρρῶ! ἀπήντησεν ἡ Οὐίνιφρεδ μετὰ τὸ γέλιο στὰ χεῖλη.

— Γιατί λοιπὸν, μικρὸ μου, δὲν το ἔκαμες; ἠρώτησεν ἡ κυρία Μάρσαλ. Εἶνε κρίμα, ἀμα δὲν εἶνε ἐπιμελῆ και προσεκτικὰ τὰ κοριτσάκια...

— Μά... ξεῦρετε, ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει νὰ κουράζομαι μετὰ τὰ μαθήματα! ἀπήντησεν μετὰ ὄλην τὴν τὴν εἰλικρινεῖαν ἡ Οὐίνιφρεδ, ἐνῶ ἔβα-

ζεν ἀπαλά-ἀπαλά τὸ χεράκι της μέσα στὸ χέρι τῆς μητρὶός της, και ἀκουμποῦσε μετὰ θάρρος και ἀγάπην ἐπάνω της. Αὐτὸ ὁμοῦ δὲν πειράζει, γιατί ἐγὼ εἶμαι τόσο μικρή...

— Καὶ γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς εἶπαμε ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν βάζωμε νὰ μελετᾷ διὰ τῆς βίας, εἶπεν ἡ Δωροθέα. Δὲν εἶν ἀνάγκη νὰ ἐνοχλήσθε καθόλου γι' αὐτὴν.

— Ἀγαπητή μου Δωροθέα, αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσηιν. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ προσπαθῆσῃ μόνον της κ' ὄχι νὰ τὴν ἀναγκάσωμεν διὰ τῆς βίας! ἀπήντησεν ἡ κυρία Μάρσαλ, κάπως στενοχωρημένη μετὰ τὴν παρέμβασιν τῆς προγονῆς της. — Ἐλα, Οὐίνιφρεδ, θέλεις νὰ δοκιμάσῃς ἄλλη μίαν φορὰ;

— Θέλω! ἀπήντησεν ἡ μικρούλα δὲν θέλω ὁμοῦ και νὰ κουράζομαι παραπολύ.

Ἐξανακάθησε, και ἤρχισε νὰ γράψῃ προσεκτικώτερα, ἐνῶ ἡ κυρία Μάρσαλ εἶπεν εἰς τὰς ἄλλας νὰ πάρουν τὴν πλάκα τῆς και τὴν Ἀριθμητικὴν τῆς ἡ καθεμία.

— Καλὸ εἶνε νὰ μας ἀκούσετε πρῶτα στοὺς πίνακας τοῦ πολλαπλασιασμοῦ και τῆς διαιρέσεως, εἶπεν ἡ Δωροθέα.

Ἡ κυρία Μάρσαλ τὸ ἔπραξε ἀλλ' ἐπειδὴ ἔκαμνε ἀνακατωτὰ τὰς ἐρωτήσεις, ἀντὶ νὰ τὰς πάρῃ κατὰ σειράν, ὄλη ἡ τάξις ἐπανεστάτησεν.

— Μά... τίποτε δεν κάμνετε σωστά! — παρεπρόνεθη με πεισιμωμένον ύφος η Έλεονώρα.

— Υπάρχουν διάφοροι τρόποι διδασκαλίας, κόρη μου! απήντησεν η κυρία Μάρσαλ.

— Ναι, μά ο δικός σας δεν είναι κατ'αλληλος για μās, όπως είναι της μίς Δάλυ, είπεν η Μαριωρή.

— Αμα συνειθίση κανείς τον έναν τρόπον, δεν μπορεί εξαφνικά και γρήγορα να κάμη και τον άλλον, είπεν η Δωροθέα ύπερχε δε αρκετή αλήθεια εις την παρατήρησιν της, διότι η κυρία Μάρσαλ έστενωχωρήθη αρκετά με αυτήν. — Δεν νομίζετε πως πρέπει να εξακολουθήσωμεν σήμερα, όπως είμαστε συνειθισμένες;... διότι, επί τέλους, η μίς Δάλυ, θα γνωρίζη ύποθέτω ποιος είναι ο καλλίτερος τρόπος για μās. Καλλίτερα θα ήτον ίσως να μας βάλετε μερικά προβλήματα να λύσωμεν.

Η κυρία Μάρσαλ είχε σχηματίση σοβαράς αμφιβολίας δια την σοφίαν της μίς Δάλυ, άλλ' απέφυγε να το είπη. Έκρυψε και την στενωχωρίαν, την οποίαν της έδωκεν ο προστατευτικός τόνος της Δωροθέας, έπιασε το βιβλίον, και έδωκεν εις τας μαθητρίδας της μερικά προβλήματα να λύσουν. Έως ότου δε τα λύσουν, έφώναξε την Ουίλφρεδ' δια να την άκουση εις την ανάγνωσιν.

Η Ουίλφρεδ' εγνώριζε να συλλαβίζη άμα έπροσπαθούσεν, ήξευρεν ότι «γ-ά-τ-α» δεν συλλαβίζεσθαι «ψωμί», αλλά αι γνώσεις της δεν έφθαναν και πέραν του σημείου τούτου. Η Κυρία Μάρσαλ έλαμνεν ό,τι ήμπορούσε δια να την φιλοτιμήσῃ της είπε πως ένα μικρό κοριτσάκι έξ' έτών ήξευρε κ' εδιάβαζε μεγάλες ιστορίες στην τυφλήν γιαγιά του.

— Ναι! μά εγώ δεν έχω καμμία τυφλήν γιαγιά! απήντησεν ή μικρούλα, και, επειδή η Δωροθέα και Μαριωρή έμβηκαν στην μέση ως συνήγοροι της, ή κυρία Μάρσαλ απέφασκε να της όμιλήσῃ ιδιαιτέρως άλλην ώραν.

Επλησίαζε το μεσημέρι πλέον. Δι' αυτό έσκέφθη ή μητέρα ότι καιρός ήτο να κυττάξῃ τας λύσεις των προβλημάτων, κ' έπειτα να διαλύσῃ την τάξιν. Τα δύο μεγάλα κορίτσια είχαν κάμη άριστα το έργον των. Η Έβελίνα άριστον ατελείωτον το πρόβλημα, διότι εξαλίσθη, — είπε. Της Μαριάννας αι λύσεις ήσαν όρθαί, αλλά ή Έλεονώρα και ή Ισαβέλλα αντί να έργασθοῦν, είχαν παίξῃ «σταυρούς και νοῦλες» εις τες πλακές των.

— Αληθινά, πρέπει να σας το πω, παιδιά μου... είσθε πολύ δυσκόλα! άνεκραξεν ή κυρία Μάρσαλ.

Η Έλεονώρα έσήκωσε τα μάτια της και την εκύτταξε μ' ένα προκλητικόν χαμόγελο:

— Μη θυμώνης δά τόσο πολύ, αγαπητή Άλίκη! Την ερχόμενη φορά, θα τα καταφέρης καλλίτερα μαζί μας.

— Έλεονώρα! δεν πρέπει να μιλήσῃς σ' έμένα μ' αυτόν τον τρόπο!

— Θα μιλήω, όπως μ' άρξεται! άντέκρουσεν ή Έλεονώρα άπαθώς την μητρικήν της.

— Όφείλεις να μου ζητήσης συγγώρησιν, ή να έβγης έξω! είπεν ή κυρία Μάρσαλ, προσπαθούσα να συγκρατηθῃ.

— Αμα τήνς πιάσου, καλλίτερα είνε να την άρίση κανείς μόνην, ως που να έλθῃ στα λογικά της, είπεν ή Δωροθέα. Δεν παίρνει αυτή από συμβουλές και λόγια!

— Μου κάμνετε την χάριν να με άφίσης να κανονίσω εγώ το ζήτημα, Δωροθέα; είπεν άποτόμως ή κυρία Μάρσαλ. — Έλεονώρα έβγα έξω άμέσως.

— Δεν βγαίνω! απήντησεν ή Έλεονώρα. Φύγε σύ από το δωμάτιον, άν δεν σ' άρξηση να κάθεται μαζί μου.

— Χειρότερα θα την κάμνετε έτσι... ήρχισε να λέγη ή Δωροθέα.

— Άλλά την στιγμήν εκείνην ήνοιξεν ή θύρα, και ή Μαρία, ή οποία ενόμιζεν ότι τα κορίτσια ήσαν μόνα των, εισήλθεν. Αντέληφθη με το πρώτον βλέμμα τί συνέβαινε, διότι εγνώριζε καλά τα παιδιά και όλα τα ιδιώματά των.

— Σας έφέρθηκε άσχημα ή μίς Έλεονώρα, κυρία μου; ήρώτησε.

— Πολύ άσχημα, Μαρία, και επίθυμω να έβγῃ έξω από αυτό το δωμάτιον!

Η Μαρία έπιασε την Έλεονώραν από το χέρι, και χωρίς να είπη λέξιν, την ώδήγησεν έξω από το δωμάτιον. Η κυρία Μάρσαλ έβγαλεν ένα στεναγμόν ανακουφίσσεως, και έπρόκειτο να στρέψῃ τον λόγον προς τα άλλα κορίτσια, όταν ή Μαριάννα έβαλε τες φωνές.

— Αυτή ή στρίγγλα, ή Ισαβέλλα μ' έτοιμπτησε! είπεν.

— Όχι, δεν την έτοιμπτησα! είπεν ή Ισαβέλλα, παρουσιαζόμενη από το τραπέζι άποκάτω, μ' ένα βιβλίον στο χέρι, το όποιον ένεχειρίσαιν εις την μητέρα.

— Κυττάξτε! να γιατί ήτο σωστή ή λύσις της Μαριάννας!

Η κυρία Μάρσαλ παρετήρησε το βιβλίον.

— Ω! Μαριάννα! είπε το έλυσες λοιπόν με την «Κλειδα των Προβλημάτων»;

— Έπιασε την πλάκα της Μαριάννας, και εξηκρίβωσεν ότι, άν και ή λύσις ήτο όρθή, ή εκτέλεσις των διαφόρων πράξεων ήτο έσφαλμένη.

Η Μαριάννα εξέσπασε στα κλάμματα.

— Το έκαμα για να σας ευχαριστήσω, είπε γιατί εγώ, ποτέ, ποτέ δεν λύνω σωστά τα προβλήματα.

— Έπρεπεν όμως, Μαριάννα, να

συλλογισθής ότι δεν ήτο δυνατόν να μ' ευχαριστήσης με την άπάτην.

— Εγώ, δεν το λέγω αυτό «άπατην», αφού κανένας δεν έπαθε τίποτε, — είπε με φωνήν πνιγμένην εις τους λυγμούς ή Μαριάννα.

— Άλλά, καλό μου κορίτσι, είπε με ήπιον τόνον ή κυρία Μάρσαλ, ενώ έχάϊθρευεν άπαλα τα μαλλάκια της θρηγύσης προγονής της, έπροσπαθούσες να με γελάσης, έμένα.

— Μόνον και μόνον για να σας ευχαριστήσω, επανέλαβεν ή Μαριάννα.

— Είνε γελοϊόν να κλαίς έτσι... σαν μωρό παιδί! είπεν ή Μαριάννα.

— Εγώ είμαι πολύ ευχαριστημένη που κλαίει, απήντησεν ή κυρία Μάρσαλ. Αυτό άποδεικνύει πως είνε λυπημένη.

— Ναι, αλήθεια... είμαι μετανωημένη και λυπημένη πρό σας έκαμα να θυμώσετε, και ποτέ πια δεν θα το ξανακάμω, αφού δεν σας άρξεται!

— Είπεν ή Μαριάννα, και έσήκωσε το προσωπάκι της δια να της το φιλήσῃ ή μητέρα.

Η κυρία Μάρσαλ δεν ήτο τελείως ευχαριστημένη, διότι της έφάνη ότι ή Μαριάννα δεν εκατάλαβε καλά που άκριβώς έκαιτο το σφάλμα της την έφιλησεν όμως και την έσυγχώρησεν, ανέβαλε δε την περαιτέρω συζήτησιν δι' άλλην ώραν, κατά την οποίαν θα ήτο δυνατόν να όμιλήσῃ χωρίς να είνε αι άλλαι παρούσαι. Είπε στα κορίτσια ότι ήμπορούσαν να μαζεύσουν τα βιβλία των, έπέβλεψε να το κάμουν όπως πρέπει, — και την στιγμήν εκείνην ήλθε πάλιν ή Μαρία με μίαν πρότασιν, ή όποια ην ευχαριστήσεν όλες.

— Είνε παραπολλή όμύγη έξω, και δεν είνε για περίπατο το άπόγευμα, είπε μήπως σας πειράξῃ, κυρία, άν το άπόγευμα κάμουν έορτήν αι μικρές κυρίες, κ' έλθουν να πάρουν το τσάι μαζί μου;

— Τί καλά! έφώναξεν ή Ισαβέλλα.

Και ή κυρία Μάρσαλ, ή οποία, όπως είχαν αντιληφθῃ ή Μαρία, ήτο έντελώς άποκαρδιωμένη, έδωκε προθύμως την συναίνεσιν της.

— Η Έλεονώρα όμως δεν θα έλθῃ, παρά αφού ζητήσῃ συγγώρησιν, έπρόσθεσεν.

— Ω! τώρα δεν θ' άργήσῃ να το κάμη κι' αυτό! έφώναξεν ή Ισαβέλλα, κ' έτρεξεν έξω να εύρη την άδελφήν της.

— Πρέπει να μας δώσετε και χρήματα για τα τσουρέκια! είπε τότε ή Ουίλφρεδ'.

— Βέβαια, είπεν ή Δωροθέα: βλέπετε, είμαστε τόσο πολλές εμείς, ώστε αγοράζομε εμείς τα γλυκίσματα. Η Μαρία βάζει το βούτυρο και το ψωμί. Είνε και αυτό μεγάλο έξοδα, άλλα δεν

καταδέχεται να τα πάμε εμείς αυτά τα πράγματα.

Η Μαρία έφυγε γελωσα από το δωμάτιον, ή δε κυρία Μάρσαλ ύπεσχέθη να δώσῃ το απαιτούμενον χρήμα.

— Λυπούμαι που ήναγκάσθη να σου μιλήσω προτύτερα τόνον άπότομα, Δωροθέα μου, — είπε, θέτουσα με γλυκύτητα το χέρι της επάνω εις τον ώμόν της αλλά, ξεύρεις, σ' άρξεται λιγάκι να έπειθαίνης.

— Έπειθαίνω όχι δι' άλλον λόγον, παρά διότι καταλαβαίνω τα κορίτσια καλλίτερα από εσάς, και θέλω να σας βοηθήσω εις το έργον σας! είπεν ή Δωροθέα άπομακρυνόμενη από την θωπιαν της μητριάς της.

Την στιγμήν αυτήν εισήλθεν ή Έλεονώρα, με κάτεβασμένα μούρτα. Έπιθύρισε κάτι το όποϊόν εφαινετο σαν αίτησις συγγνώμης, και ή κυρία Μάρσαλ ύπεσχέθη να παραβλέψῃ αυτήν την φοράν την κακήν συμπεριφοράν της.

— Νά σας πω! δεν είμαι σ' αληθινά λυπημένη! είπεν ή πονηρή Έλεονώρα, μόλις ή προσωρινή δασκάλισσά των, κουρασμένη πλέον, έβγήκεν από το δωμάτιον το έκαμα φυσικά, διότι ήθελε να πάω στις Μαρίας.

Η Δωροθέα και ή Μαριωρή ήρχισαν και αι δύο να την έπιπλήττουσαν και να την νοθεύτου, άλλα εκείνη έλαμνε τον κοφιν, κ' έτρεξεν έξω από το δωμάτιον, τότε δε ή Δωροθέα παρετήρησεν ότι ήτο ακριμα, που ή μαμά τόσον όλίγον ήξευρε από παιδιά και πως να τα διευθύνη. Θα ήτο πολύ καλλίτερον δι' όλην την οικογένειαν, άν ή κυρία Μάρσαλ δεν έπροθυμοποιείτο τόσον πολύ να καταπραύνη την Δωροθέαν, και άν ήρνεϊτο να έπιτρέψῃ εις την Έλεονώραν την έξοδον! διότι τώρα αυτή μεν είχε ένα άερα, σαν να θέριαμβουσεν, της δε μεγάλης κόρης ένισχυθή ο περιφρονητικός οίκτος, τον όποϊόν άσυνειδήτως έτρεφε προς τον άσθενή, ως έλεγε, χαρκτηρα της μητριάς της.

Η καίμενη ή κυρία Μάρσαλ ήτο γεμάτη από άπελπισίαν εκείνην την ήμέραν, διότι είχεν άρχιση να έννοσῃ πολύ καλά πως είχαν τα πράγματα, και να αισθάνεται πόσον όλίγην έπιρροήν είχεν εις τας προγονάς της, και τί έίδους τοίχας την έχωρίζεν από αυτάς, μ' όλας τας εις το φαινόμενον φιλικάς σχέσεις των.

(Έπεται συνέχεια.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είνε άρρωστον το άλογον του Μικρού Ιαπέως, και ο Κουφοεφαλάχης τον συμβουλεύει να φωνάξουν τον κ. Γ.

— Μά τί; στρατιωτικό γιατρό θα κράσω; διαμαρτυρείται ο Μικρός Ιαπέως.

— Πώς; άπαντά ο Κουφοεφαλάχης, αφού είνε ύπιαστος, δεν γιατρέψει τους ίππους;

**Βεβλή υπό τον Άσπρον Άράπη.*

ΔΙΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΗΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

άπονέμεται σήμερα μετά των συγχαρητηρίων μου εις την Άσπίδα της Αθηνάς, ή οποία κατά το έτος 1903-1904 έλαβε βραβεία εις διάφορους Διαγωνισμούς (Λυσων, Άσκήσεων, Διηγήματος, Μεταφράσεως), δίδοντα άθροισμα την μονάδα. Όθεν ή Άσπίς της Αθηνάς διακαούται να ζητήσῃ 3 τόμους εκ των της δραχμής ως βραβείον. Θα δημοσιεύσω δε και την φωτογραφίαν της, την οποίαν έλαβα.

Η ΝΕΑ ΕΤΟΑΗ ΤΗΣ ΔΙΑΗΛΑΣΕΩΣ

Έγυθη όλόκληρος εις τα Καταστήματα Κωνσταντινίδου, και είνε τα καινούργια στοιχειά, με τα όποια τυπώνεται τώρα το φύλλον μας άπ' άρχης μέχρι τέλους. Βλέπετε τί καθαρά, τί ευάναγνωστα, τί όρθα; Έν ευχαριστώ λοιπόν εις τα Καταστήματα Κωνσταντινίδου, που έφρόντισαν για τα μάτια των αγαπητών μου φίλων.

«Παιδιά! φυλαχθήτε από τον Άνανιαν! Μην μπλεχθήτε, και θα την πάθετε!» Αυτά συμβουλεύει ή Ζαπίς [ΕΕΕ] εις το τελευταϊόν γράμμα της: άλλ' είνε άργά... σωφός μου ήλθαν αι άπαντήσεις εις τα προβλήματα του Άνανία, και του τας έδωσα όλας. Τα παιδιά μπλεχθησαν... να ιδούμε θα την πάθουν; — Πολύ έχάρηκα, Ζαπίς, που γνώρισες και προσωπικώς την Πνευμένην Καρόλλαν. Έδωσα την έπιστολήν σου εις τον κ. Φαίδωνα δια να ιδῃ πόσον σ' ευχαρίστησαν τα «Διηγήματά» του και να χαρῃ.

Ναι, φίλε μου Α. Γ. Αιανόπουλε, μ' εκπλήξην, άλλα και με βαρύτερη μου λύπην έμαθα ότι έξεργάγη πυρικά εις την Σχολήν σας. Έχω τόσο πολλούς και καλους φίλους εις την Χάλκην! Δόξα σοι ο Θεός που δεν έπαθε κανείς τίποτε... Αι ζημιαί που δεν διορθώνονται από άνθρωπον, εκείναι είνε αι φοβεραί! — Όσον δια τα φύλλα τα έφρετινά, έκαστον τιμάται λεπτά 15.

Άσπρος Άράπη, ή ιδέα σου δεν είνε κακή. Κ' εγώ έσυλλογισθην πολλάκις ότι έν Δελτίον εκ 4 σελίδων, το όποϊον να χρησιμεύη ως έξώφυλλον και να περιλαμβάνη τας Άγγελίας, την Άλληλογραφίαν, το Παιδ. Πνεύμα, τας Άσκήσεις κτλ. ήμπορούσε να βελτιώσῃ πολύ το φύλλον, διότι θα του άφινε πολύν τόπον έλευθερόν. Άλλ' αυτή ή καινοσομία θα εστοίχιζε 10,000 δρ. τουλάχιστον κατ' έτος. Και ποιος θα τας έπλήρωνε;

Ένα χαριτωμένο λογοπαίγνιον από την έπιστολήν της Βοσκοπούλας του Μικρού Αίμου [ΕΕ]: «Τα Άγύριστα Κεφάλια με κάμνουν να μη γνωρίζω το κεφάλι μου, άκόμη και όταν μου φωνάξουν. Κακό αυτό, το όμολογώ, μά τί να γίνῃ;»

Καλά που μου ύπεθυμίσε τας Άσκήσεις με την ώριαν σου έπιστολήν, Άρχόν Άμάραντον [Ε]. Αιπόν, ο πρώτος γύρος ετελείωσεν εις το σημερινόν φύλλον. Δηλαδή, έδημοσίευσά εως τώρα από μίαν Άσκησιν του καθενός. Όποιος δεν είδεν άκόμη Άσκησιν του, πρέπει να ύποθέσῃ ότι ή Συλλογή του — άν έστειλεν έννοσεται, — δεν έληφθη.

Με τέτοιαν γρομματοπλημίαν, δεν πρέπει να είσαι τόνον άπαιτητικός, Σεισημένιε Ναύτη. Το Δημόφλημα θα γίνῃ γρήγορα και τότε θα ιδῃς πώς. Η Κυριακή θα δημοσιεύσῃ τον Φεβρουάριον. Η «Πόλις του Χριστού» θα τελειώσῃ με την πρώτην έκαιρηλίαν. Είς την πόλιν σου έχω καμμία δεκαριά συνδρομητάς. Είσαι τώρα ευχαριστημένος;

Νά πόσον μαγαπά το Άνθος της Έλπίδος [Ε]: Την πρώτην του έτους ο πατέρας του το ήρώτησε τί δώρον θέλει να του κάμη, και αυτό του απήντησεν: «Έγώ, το πρώτον δώρον που θέλω είνε να μ' έγγραφῃς εις την αγαπητήν μου Διάπλασιν.»

Πολύ σωστά! Δι' αυτό και ή Μαρονόια [Ε] σκέπτεται «άν είνε δυνατόν να είνε ένα παιδί αληθώς ευτυχές, χωρίς συγγρόνος να είνε συνδρομητής μου.» — «Όσον δια τ' Άγύριστα Κεφάλια», περιμενε να τελειώσω, και τότε θα ιδῃς τί πρέπει να μιμηθῃς και τί όχι... Έπιστολαί, ένας σωφός, έμειναν δια την άλλην έβδομάδα.

Έγκρινουσα τα ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου και εις τους διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: Άετόν της Όσσης (Ε.Χ.Α. έσαι με τη βοήθεια της δασκάλισσάς σου, να μου γράψῃς συχνά) Χουσοῦν Κάλυκα (Κ.Κ.Α.) Βουχωμένον Δέοντα (Δ.Γ.Α. αυτό έξέλεξα) Πλαγιομένην Σκύν (Π.Π. χάρτην Λυσων έστειλα περιμενω να μου γράψῃς κ' εκτενεότερα) Ανθισμένην Χίον (Α.Ε.Μ.) Καθαρόν Άερα (Γ.Δ.Γ. αυτό ήτο το ωραιότερον δια την κάρταν σ' ευχαριστώ πολύ) Μαγαμίνον Μενεξέν (Κ.Α.Μ.) Αϊάκον (Η.Α.Κ. ή έπιστολή σου μου ήρесе πολυ) Άρτανιάν (Ν.Ν.Ν. ιδού το ψευδώνυμον, το όποϊόν είχαν άλλοτε ο άδελφός σου, να το τιμήσῃς όπως έκείνος) Πυραμίδα της Αιγύπτου (Α.Α. αυτό ήτο έλευθερόν) Έρακα του Πόντου (Ι.Φ. αυτό ήτο το καλλίτερον χάρτην Λυσων έστειλα) Αῦραν της Νυκτός (Ι. Δ.Π. βεβαίως τα φύλλα έχάθησαν εις το ταχυδρομείον και τα έστειλα έν νέον) Τόσον του Φοίβου (Β.Γ.Π. ιδού αυτό που σου άρξεται) Φάγον της Αιγίνης (Π.Α.Π. αυτό σου εκλέγη από τα τρία που προτείνας) Αϊθριαν Νύκτα (Ε.Ν.Γ.) Αγγερόν (Α.Γ.Σ. σου έστειλα όλα τα φυλλα έξ' άρχης τα έκαβες;) Πομπιόν Έρμίν, Κομπογιαννίνην, Νεαρόν Έφιππον (Π.Α.Ρ.) Ουράνιον Άγγελόν (Ε.Γ.Φ.) Μαριάν-Λουίζαν (Ε.Ν.Π.) Δοκτα του Ποιητικού χωρίου (Κ.Γ.Ι. ευχαριστώ πολύ, και δια το ξεσπάθωμα) και Τριεσίαν (Σ.Π.Π. έστειλα)

Το ψευδώνυμον Χλωμός Τραγουδιστής μεταβιβάζεται εις τον φίλον μου Σ.Σ. διότι ο έξάδελφός του το παρεχώρησεν εις αυτόν.

Οι φίλοι μου Αιμ. Σ.Α. Άν.Ι.Ρ. και Μιχ. Α.Τ. παρακαλούνται να μου ξαναστειλουν τα προς έκλογήν ψευδώνυμα, συνοδεύοντες την αίτησιν των έκαστος με 1 δραχμήν. (Δέν το λέγει ο Κανονισμός.)

Ο φίλος μου Π. Μ. Πέπας ουτέ αυτήν την φοράν δεν εύρε κατάλληλον ψευδώνυμον. Άν το ένέκρινε, θα έγινετο ίσως αίτια να κατασχεθῃ το φύλλον εις ζένον το κράτος, όπου έχω πολλούς συνδρομητάς. Άς εκλέξῃ λοιπόν τίποτε άλλο.

Ο φίλος μου Θ. Ν. Φιλάρετος, δεν θα λάβῃ ψευδώνυμον. Θα διαγωνίζεσθαι με τόνον του και να το ξεύρετε. Μόνον Μ. Μυστικά δεν θα εμπορῃ νάνταλλάσῃ, διότι δια την ανταλλαγῃν απαιτείται ψευδώνυμον.

Άλλαγαί ψευδώνυμων: Κυρία Τράγκα Τρούκα (Μ. Σ. αυτό έξέλεξα) και Μιμύδα (+ + [Ε] δια την ώριαν έπιστολήν.)

Μικρά Μυστικά έπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ο Ρεμβαμός με την Ρεμβαόσανν Καρόλιαν, Πανιά Γελασίνην, Άδελφήν Ψυχήν και Ζο-Ζο — ή Αργυρά Πανόληρος με την

Άγγελον τής Αγίας, Έξορσον Έλληνα, Ναυτοπούλον του Μεσολογίου, Παύδι τής Καρδιάς και Χαριτωμένο Άγγελουδι... Άγγελον τής Αγίας, Άρακαίδα Λαρίσης...

Τών καθυστερούντων τετράδια Μικρών Μυστικών δεν δημοσιεύονται νεά προτάσεις...

Τετράδια μη περιέχοντα το κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, δεν διαβιβάζονται...

Άνευ γραμματοσήμου τετράδια μου έστειλαν κατ' αὐτάς: έν ό Απαστράπτων Μανθάς, δύο ό Κολλημβητής του Καρτεσιού και πέντε τός Άνθος του Σολεμού...

Η Διαπλάσις διατάσσεται τούς φίλους τής Μάριον Γ. Πετινέλην (εύχαριστώ πολύ διά τός εσπάζθημα σήμερον έγγραφο ψευδώνυμον τής νέας μας φίλης) Αιγυπτιακόν Φοίνικα...

Χειμωνάνθου [ΕΕ] ή πρώτη έπιστολή του 1905 μου υπερήρεσε και δεν αμφιβάλλω ότι θα έχη συνέχεια λαμπρή... 84. Μωσαϊκόν. 'Η Άρτα και ή Βόνισσα, ό Πυργός κ' ή Λαμία...

Με δσας έπιστολάς έλαβα με την 15 Ιανουαρίου, θάπαντήσω εις τός προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκταί μέχρι τής 4 Μαρτίου. Ο χάριτης των λύσεων, επί του όποιου όσον νά γράφωσθε τις λύσεις των οι διαγινόμενοι πολιτικά έν τώ Παρωσί μας εις φαυλίους, όν έλαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.

82. Συλλαβογρίφος. Τός πρώτον μου είνε γράμμα τός αλφάβητου Τού χρόνου ύποδιαίρεσις τός άλλο, και τ' όκον μου στό χλοερά λευθάδια...

84. Μωσαϊκόν. 'Η Άρτα και ή Βόνισσα, ό Πυργός κ' ή Λαμία 'Η Πύλος και τός Γόθειον άπώνα δίνουν γράμμα...

85. Γώνια μετά Πυραμίδος. + ★★★★★ = Ρωμαίος ρήτορ. + + ★★★★★ = Νήσος τός Αιγ. + + + ★★★★★ = Όρυκτόν. + + + ★★★★★ = Χώρα τής Έλλ. + + ★★★★★ = Μέγας ποιητής. + + ★★★★★ = Κράτ. τής Έβρ. + ★★★★★ = Νήσος Ιταλική.

86-88. Κεκρυμμένα και άντεστραμμένα όνόματα χωρών. 1. — Αί νεπαί σταφυλάι εινε εύγευσται. 2. — Αί λατινικαί χώρα παρακαμάζουν.

89-93. Μαγικόν Γράμμα. Τή άνταλλαγή ενός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε τός αυτού, σχηματίζει άλλας τόσας λέξεις: Πείρα, πόσον, φόνος, όκνος, αύλος.

94. Δεπτή Άκροστιχίς. Τά πρώτα γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελούν Κράτος εύρωπαϊκόν, τά δε δεύτερα αρχ. φιλόσοφον: 1. Βασιλευς τός Άργους, 2. Όρος τής Τουρκίας, 3. Θεός άργαίος, 4. Πάπας, 5. Χωρίον τής Άττικής, 6. Βασιλευς τής Σπάρτης, 7. Όρος τής Τουρκίας, 8. Μεγαλόνησος, 9. Πόλις τής Ρουμανίας, 10. Ήπειρος.

95. Φωνηεντόλιπον. v - d - τ - όν - δ. *Εστίλη υπό τός Έρμόδου Προσοπίου. 96. Γρίφος. ω υ η τός Μ, Α 1 6 γρατίων

ΑΥΣΕΙΣ των Πνευματικόν Άσκήσεων του φύλλου 50. 550. Τόκιον (τό κίον). — 551. Κατάνη (κά, τιά, νί). — 452. Μίτος-μίτος. — 553. Κύψελος-Κυψέλη.

554. ΠΑΡΑ (ΑΡΑΗ. . .) ΑΤΑΝ (ΑΝΑΤΑΓΗ. . .) ΡΑΚΗ (ΗΚΑΡΔΙΑ. . .) ΑΝΗΡ (ΑΡΗΝ Ασφαλώς. . .)

555. ΜΕΛΙΣΣΑ ΕΝΟΦΩΝ ΣΕΝΕΚΑΣ 556. Άννίθας. — 557. ΚΙΚΕΡΩΝ Λέων, ρέων, ρέω, Κέω, ΦΑΛΑΡΙΣ Κώ, Κός, θός. ΧΙΜΑΙΡΑ ΚΑΜΗΛΟΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γ Η λέξις λεπτά 10, διά δι τούς συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον. *Ελάγιτος όθος 10 λέξις, όδική και αι διλογείαι 20 πληρονηται ως να ισην 10 λέξις.]

Α νταλλάσω ταχυδρομικά δελτάρια πανταγόθεν. — Σταύρος Μ. Σταματάκης, Χίος. (Ε, 15) Συγγάριον τόν Νάρμισσον διά τός βραβεϊόν του, και του ζητώ Μ. Μυστικά. — Νηρηής Πηρσιού. (Ε, 16) Α νταλλάσω δελτάρια πανταγόθεν. — James Politis, Robert College, pour Mlle. Cléo Galais, Constantinople. (Ε, 17)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συναστώμενον υπό τός Υπουργείου τής Παιδείας ως τός κατ'έσοχην παιδικών περιοδικών συγγραμμά, αληθείς παρασχόν εις την χώρα ήμών ύπηρεσίας και υπό τός Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνόγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έσωτερικού λεπτ. 15. Έξωτερικού φρ. χρ. 0.15. ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ: Τής Α' Περιόδου, εκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30]. Τής Β' Περιόδου, λεπτ. 20 [φρ. 0.20]. ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 'Οδός Εύριπίδου, άρ. 38 παρὰ τός Βαρβάκειον 'Ετος 27ον — Άρθ. 9

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΗΜΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΜΕ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

Έως την εποχήν των Χριστουγέννων, ό κ. και ή κυρία Μάρσαλ σπανιώτατα έβγαίναν τός βράδυ, διότι ήτο τόση όμιγλη ώστε έδίσταζαν να δεχθοῦν προσκλησεις εις μακρυνας συνοικίας. Μετά τός Χριστουγεννα όμως ό καιρός έγινε θερμοτέρος ήτο λάσπη, αλλά όχι και όμιγλη. Δι' αυτό, την παραμονήν τός νέου έτους έπήγαν εις την συνοικίαν Κένσιγκτων, εις μίαν φιλικήν οικογένειαν, με την όποιαν είχαν δόση πρό πολλού τον λόγον των να συμφάγουν και να περάσουν την βραδυά των. Αυτό έκακοφάνη κάπως εις τός κορίτσια, τός όποια είχαν κάμη την σκέψιν ότι καθήκον των γονέων των ήτο να μόνου εις τός σπίτι και να διασκεδάζουν τός παιδιά των, ίδίως κατά την εποχήν αυτήν τός έτους. Είδαν λοιπόν την αναχώρησιν των με κατεβασμένα όπωσδήποτε μούτρα.

Άχ! θά είνε πολύ ώραιό πράγμα να πηγαίνη μίά νέα στάς έπισκέψεις με τόσον κομψά φορέματα! είπεν αναστενάζουσα ή Έβελίνα, όταν έπέστρεψαν εις τός δωμάτιον τής μελέτης, όπου, κατά τός σύνθεσις, εκάθθητο κ' έπλεκεν ή μίς Δάλυ.

Έβελίνα, τός ξέρεις πώς είσαι πολύ φαντασμένη; είπεν ή Δωροθέα. Καταντάς γελοία επί τέλους με την μάταιοδοξίαν σου!

Και ή μαμμά άλλο δεν κάνει παρά να την ενθαρρύνη 'ς αυτό! παρετήρησεν ή Μαριωρή.

Τός ξέρω, απήντησεν ή Δωροθέα. Έπρεσε όμως να της κόβη καλλίτερα τός μυαλό της, — τής αδελφής μας.

Δέν έχω ανάγκη να μου τός πητε έσεΐς τί πρέπει και τί δεν πρέπει! απήντησεν απαθείστατα ή Έβελίνα, και κατόπιν επρόσθεσε με συλλογισμένον ύφος: Δέν πιστεύω να μου πηγαίνου τός

σταχτιά μεταξωτά, όπως της πηγαίνουν, ή όποια κατά κανόνα άπεσύρετο εις τός δωμάτιόν της κ' έκοιμάτο από τας έννιάμιση. Ο καιρός έπερνούσε άργά χωρίς την κυρίαν Μάρσαλ, διότι τώρα πλέον τός κορίτσια, χωρίς να τός σκεφθοῦν και χωρίς να τός καταλάβου, έζηρτώντο από αυτήν όσον άφορά τός πράγματα των και την διασκεδαστήν των. Είχε τόσας ιδέας αυτή και έλεγε τόσα άστεία, και ήξευρε τόσον διασκεδαστικά παιγνίδια για κορίτσια! Και ή Δωροθέα ακόμη, μ' όλην την άκαταδεξίαν της, ήτο πραγματικώς εύχαριστημένη όσάνις ή μητέρα των έπαίξε μαζί των. Είχαν άρχισή να νυστάζουν κατά τας δεκά και μισή, όταν ή Ούίνιφρεδ είχεν άποκοιμηθή φιλοισμένη στην ποδιά τής δασκάλας της, ή δε Έλεωνώρα και ή Ίσαβέλλα έκαμαν άγρια χασμουρητά, ή μίς Δάλυ επρότεινε να διαλυθή ή συντροφιά.

Έκοιμάτο ή Έβελίνα ύπνον βαθύν. (Σελ. 66, στήλ. 6.)

Τός όλην την νύκτα, είπεν ή Έλεωνώρα, όταν επέστρεψαν εις τός δωμάτιον τής μελέτης, όπου κατά προτίμησιν έμαλεύοντο αι έπτά αδελφαί, άμα ήσαν μόναι.

Κ' εγώ! κ' εγώ! εφώναξαν αι άλλαι.

Θά μείνετε και σεΐς, μίς Δάλυ; ήρώτησεν ή Μαριωρή.

Ναι, αγαπητή μου, έννοείται... άν τός επιθυμήτε, — απήντησεν ή μίς Δάλυ,

ή όποια κατά κανόνα άπεσύρετο εις τός δωμάτιόν της κ' έκοιμάτο από τας έννιάμιση.

Ο καιρός έπερνούσε άργά χωρίς την κυρίαν Μάρσαλ, διότι τώρα πλέον τός κορίτσια, χωρίς να τός σκεφθοῦν και χωρίς να τός καταλάβου, έζηρτώντο από αυτήν όσον άφορά τός πράγματα των και την διασκεδαστήν των. Είχε τόσας ιδέας αυτή και έλεγε τόσα άστεία, και ήξευρε τόσον διασκεδαστικά παιγνίδια για κορίτσια! Και ή Δωροθέα ακόμη, μ' όλην την άκαταδεξίαν της, ήτο πραγματικώς εύχαριστημένη όσάνις ή μητέρα των έπαίξε μαζί των.

Είχαν άρχισή να νυστάζουν κατά τας δεκά και μισή, όταν ή Ούίνιφρεδ είχεν άποκοιμηθή φιλοισμένη στην ποδιά τής δασκάλας της, ή δε Έλεωνώρα και ή Ίσαβέλλα έκαμαν άγρια χασμουρητά, ή μίς Δάλυ επρότεινε να διαλυθή ή συντροφιά.

Τός κορίτσια άντέτειναν κατ' αρχάς, αλλά επί τέλους τός μικρότερα και ή δασκάλισσα επήγαν να κοιμηθοῦν. Αι μεγάλαι δεν ήθελεν, και έλεγον ότι διασκεδάζαν περίφημα έτσι.

Ήθελα να επήγαινα στην λειτουργία που θα γίνη τός μεσάνυκτα! είπεν εξαφνα ή Δωροθέα όταν ήκουσε την κωδωνοκρουσίαν τής νυκτερινής ακολουθίας, ή όποια γίνεται όταν εξημερόνη Νέον Έτος. — Ποιά έρχεται μαζί μου;

Έγώ! είπε προθυμοτάτη ή Μαριωρή.

Έγώ όμως όχι! είπεν ή Έβελίνα, κ' έκαμε πώς έτουρτούριζε. Κάμνει τός